Ετος Β' — Αριθμος 67 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 2 Φεβρουαριου 1886

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορέννης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ'εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Οὐίλκη Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. (Συνέχ.). — Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ F. Diény.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6.
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20

— Ἐκεῖ εἶνε! μοὶ εἶπε. Γνωρίζετε τοὺς ἀρχαίους θαλάμους τῆς βασιλίσσης Ἐλισάβετ; (Σελ. 118).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια τῶν προηγουμένων φύλλων].

Εὕρομεν τὴν κυρίαν Ριοῦμπελ καθημένην ἀκόμη παρὰ τὸ παράθυρον. Ὅτε τὴν παρουσίασα πρὸς τὸν κύριον Δάουσον οὔτε τὰ ὑποπτα βλέμματα τοῦ ἰατροῦ, οὔτε αἱ ἐπίμονοι αὐτοῦ ἐρωτήσεις τὴν ἐτάραξαν ποσῶς. Ἀπήντησε, κακῶς λαλοῦσα τὴν ἀγγλικήν, καίτοι δὲ ὁ ἰατρὸς προσεπάθει νὰ τὴν περιπλέξῃ διὰ τῶν ἐρωτήσεών του, δὲν ἐφανέρωσε τὸν ἐλάχιστον δισταγμὸν καὶ ἐφάνη λίαν εἰδήμων εἰς τὴν τέχνην της. Καθὰ προεῖπα, ἡ ἀταραξία της πρόήρχετο ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ χαρακτῆρός της καὶ ὄχι ἐξ ἀναιδείας.

Εἰσήλθομεν ὁμοῦ εἰς τὸν κοιτῶνα.

Ἡ κυρία Ριοῦμπελ ἐκύτταζε προσεκτικῶς τὴν ἀσθενῆ, ὑπεκλίθη πρὸ τῆς κυρίας Κλαΰδ, ἐτακτοποίησε δύο-τρία τινὰ ἀντικείμενα, ἅτινα ἦσαν διεσπαρμένα ἐν τῷ θαλάμῳ καὶ ἐκάθησεν ἔπειτα ἡσύχως εἰς μίαν ἄκραν, ἀναμένουσα νὰ τὴν καλέσωσιν, ὅτε εἶχον ἀνάγκην αὐτῆς. Ἡ κυρία ἐφαίνετο πεφοβισμένη καὶ λίαν δυσηρεστημένη διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ξένης νοσοκόμου. Οὐδεὶς ἐλάλει, ἐκ φόβου μὴ ἀφυπνίσῃ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, ἥτις ἀκόμη εὑρίσκετο βεβυθισμένη εἰς ἐλαφρότατον ὕπνον· μόνος ὁ ἰατρὸς ἀπετόλμησε νὰ ποτείνῃ μίαν ἐρώτησιν ταπεινῇ τῇ φωνῇ, περὶ τοῦ πῶς διῆλθε τὴν νύκτα ἡ ἀσθενής. Ἀπήντησα διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου: «ὡς συνήθως». Τότε ὁ κύριος Δάουσον ἐξῆλθε, καὶ ἡ κυρία Κλαΰδ τὸν παρηκολούθησεν, ἐπιθυμοῦσα πιθανῶς νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς κυρίας Ριοῦμπελ. Τὸ κατ' ἐμὲ ἐσχημάτισα τὴν ἀπόφασιν καὶ συνέλαβα τὴν ἐπιθυμίαν, ὅπως ἡ φιλήσυχος ἐκείνη ξένη διατηρήσῃ τὴν θέσιν της. Ἦτο, καθὰ ἐφαίνετο, γυνὴ φρόνιμος, γινώσκουσα τὴν τέχνην της. Ἑπομένως θὰ ἐξετέλει τὸ καθῆκόν της, ὅπως καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία, ἀγρυπνοῦσα παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἀσθενοῦς.

Ἐνθυμουμένη τὴν παραγγελίαν τοῦ κυρίου Δάουσον, ἐπετήρησα αὐστηρῶς τὰ διαβήματα τῆς κυρίας Ριοῦμπελ εἰς μερικὰ διαλείμματα κατὰ τὰς ἐπακολουθησάσας τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Εἰσῆλθον πολλάκις εἰς τὸν κοιτῶνα ἀθορύβως καὶ ἀπροσδοκήτως χωρὶς ποτε νὰ καταλάβω τὴν νοσοκόμον ἀσχολουμένην εἰς ἔργον τι ὕποπτον. Οὐδ' αὐτὴ ἡ κυρία Κλαΰδ, ἥτις ἐπίσης τὴν κατεσκόπευε μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος, ἠδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ τίποτε. Οὐδέποτε εἶδα τὴν κυρίαν Ριοῦμπελ ἀποτείνουσαν τὸν λόγον πρὸς τὸν κύριον κόμητα, οὔτε τὸν κόμητα πρὸς αὐτήν. Ἐνοσήλευε τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας παραδειγματικῆς. Ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις κατελαμβάνετο ἐναλλὰξ ὑπὸ εἴδους τινὸς ληθάργου, ὅστις μᾶλλον πρὸς ὕπνον παρωμοίαζεν ἢ πρὸς λιποθυμίαν καὶ ὑπὸ ἐξάψεων πυρετοῦ, αἵτινες συνεπήγοντο, σχεδὸν πάντοτε, κατάστασιν ἀλλοφροσύνης, λίαν χαρακτηριστικήν. Κατὰ τὴν πρώτην περίστασιν ἡ κυρία Ριοῦμπελ δὲν τὴν ἀφύπνιζέ ποτε κατὰ τὴν δευτέραν, προσεῖχε νὰ μὴ τὴν ἐκφοβίζῃ, πλησιάζουσα πολὺ ἀπροσέκτως εἰς τὴν κλίνην, διὰ νὰ προσφέρῃ τὴν συνδρομήν της. Ἐπειδὴ πρέπει νὰ ποδίδηται τὸ δίκαιον εἰς ἕκαστον, εἴτε ξένος εἶνε εἴτε συμπατριώτης, ἡ ἀμεροληψία μου μὲ ἀναγκάζει νὰ ἀναγνωρίσω τὴν ἀμεροληψίαν τῆς κυρίας Ριοῦμπελ· ἦτο ἀναμφιβόλως ἀξιοσημειώτως ὀλίγον διαχυτικὴ εἰς πᾶν τὸ ἀφορῶν εἰς αὐτήν· ἐφαίνετο ἐπίσης, χωρὶς νὰ προβάλλῃ φανερὰν ἀντίστασιν, τὰ μέγιστα εὐδιάθετος νὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ τῶν συμβουλῶν, ἃς τῇ ἔδιδον τὰ μᾶλλον πεπειραμένα ἄτομα, ὡς πρὸς τὴν νοσηλείαν. Ἀλλὰ κατὰ τὰ λοιπὰ ἦτο νοσοκόμος ἐξαίρετος, οὐδέποτε παρασχοῦσα ἀφορμὴν παραπόνου οὔτε εἰς τὴν κυρίαν Κλαΰδ οὔτε εἰς τὸν κύριον Δάουσον.

Τὸ πρῶτον ὁπωσοῦν οὐσιῶδες ἐπεισόδιον, τὸ συμβὰν εἰς τὸν πύργον, ὑπῆρξεν ἡ ἀπουσία τοῦ κόμητος, ἀναχωρήσαντος εἰς Λονδῖνον δι' ὑποθέσεις του. Ἀνεχώρησε, νομίζω, τὴν πρωΐαν τῆς τετάρτης ἡμέρας μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς κυρίας Ριοῦμπελ. Ἀποχαιρετίζων τὴν κυρίαν Κλαΰδ ὡμίλησε πρὸς αὐτὴν λίαν σοβαρῶς περὶ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ.

— Ἐλπίσατε ἐπὶ τὸν κύριον Δάουσον, ἔλεγεν, ἐπί τινας εἰσέτι ἡμέρας, ἂν ἀγαπᾶτε· ἀλλ' ἂν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ διαστήματος δὲν ἐκδηλωθῇ καμμία βελτίωσις ἐπαισθητή, στείλατε νὰ ζητήσητε τὴν συμβουλὴν ἰατροῦ τινος ἐπισήμου ἐκ Λονδίνου, τὴν ὁποίαν, ὁ ὡς ἡμίονος ἐκεῖνος πείσμων ἰατρός, θὰ ναγκασθῇ νὰ κούσῃ μὲ ὅλον τὸ πεῖσμά του. Εἶνε προτιμότερον νὰ προσβληθῇ ὁ κύριος Δάουσον παρὰ νὰ πάθῃ τι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ. Σᾶς λέγω τοῦτο ὁμιλῶν σοβαρῶς, μὲ εἰλικρίνειαν καὶ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς. . .

Ὁ κύριος κόμης ἐλάλει μετὰ πολλῆς ἀγαθότητος. Ἀλλ' ἡ ἀτυχὴς κυρία Κλαΰδ ἔπασχε τόσον ἐκ τῶν νεύρων της, ὥστε ἐφαίνετο διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος μεγίστου τρόμου καὶ ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἀποδεχομένη τοὺς ἀποχαιρετισμοὺς τοῦ κόμητος, χωρὶς νὰ εὑρίσκῃ λέξιν πρὸς ἀπάντησιν. Ὅτε ὁ κόμης ἀπῆλθεν, ἀπετάθη πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ εἶπεν:

— Ὦ κυρία Μίτσελσον! ἡ κατάστασις τῆς ἀδελφῆς μου μὲ θλίβει ὑπερβολικὰ καὶ δὲν ἔχω κανένα φίλον διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῶ. Φρονεῖτε καὶ σεῖς ὅτι ὁ κύριος Δάουσον ἀπατᾶται; Ὁ ἴδιος μοὶ ἔλεγε σήμερον τὸ πρωΐ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ποσῶς κίνδυνος καὶ ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ καταφύγωμεν εἰς ἰατρικὸν συμβούλιον.

— Μὲ ὅλον τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὸν κύριον Δάουσον σεβασμόν, ἀπήντησα, ἂν ἐγὼ εὑρισκόμην εἰς τὴν θέσιν σας, δὲν θὰ ἐλησμόνουν τὰς συμβουλὰς τοῦ κόμητος...

Ἡ κυρία Κλαΰδ ἔστρεψεν αἴφνης πρὸς ἄλλο μέρος τὸ πρόσωπόν της μετ' ἤθους ἀπελπισίας ἀνεξηγήτου δ' ἐμέ.

— Τὰς *συμβουλάς* του! ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὦ Ὕψιστε Θεέ! τὰς *συμβουλάς* του!..

Καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι ὁ κόμης ἀπουσίασεν ἐκ Μπλὰκ-οὐάτερ-Πὰρκ ἐπὶ μίαν περίπου ἑβδομάδα.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἐκ πολλῶν ἐνδείξεων ἐφαίνετο αἰσθανόμενος τὴν ἀπουσίαν τοῦ κυρίου κόμητος, ὡς ἠδυνήθην δὲ νὰ διακρίνω, ἡ ἀσθένεια καὶ τὰ ἀτυχήματα, τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμά του καὶ τὸν καθίστων δύσθυμον. Ἐφαίνετο ἐνίοτε τόσον τεταραγμένος, ὥστε ἡ κατάστασίς του ἐνεποίει ἐντύπωσιν εἰς πάντας· ἐπηγαινοήρχετο ἀσκόπως περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε εἰς τὰ κτήματά του. Αἱ συχναὶ αὐτοῦ ἐρωτήσεις περὶ τῆς καταστάσεως τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ καὶ περὶ τῆς συζύγου του προσέτι — ἧς ἡ ἐπισφαλὴς ὑγεία ἐφαίνετο ἐμβάλλουσα αὐτὸν εἰς δεινὴν ἀγωνίαν — ἐμαρτύρουν περὶ τοῦ εἰλικρινοῦς αὐτοῦ ἐνδιαφέροντος. Πιστεύω ὅτι ἡ καρδία του ἦτο σφόδρα συγκεκινημένη. Ἐὰν εἶχε ἀληθῆ τινα φίλον κληρικὸν — οἷος παραδείγματος χάριν ὁ κάλλιστος μακαρίτης σύζυγός μου — καὶ ἂν ὁ φίλος οὗτος τὸν ἐπλησίαζεν εἰς τὴν κρίσιμον στιγμήν, θὰ ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ ὅπως ἐπέλθῃ παρ' αὐτῷ ἡ μάλιστα ἐπιθυμητὴ ἠθικὴ πρόοδος. Προκειμένου περὶ τοιούτου θέματος σπανίως ἀπατῶμαι ὁδηγουμένη ὑπὸ τῆς πείρας τῶν εὐδαιμόνων καιρῶν, ὅτε ἔζη ἀκόμη ὁ σύζυγός μου.

Ἡ κυρία κόμησσα ἀπομείνασα ἡ μόνη σύντροφος τοῦ κυρίου Πέρσιβαλ τὸν παρημέλει ὁπωσοῦν κατὰ τὴν γνώμην μου. Ξένος τις βλέπων αὐτοὺς θὰ ὑπέθετεν ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ποφεύγωσιν ἀλλήλους. Ἀλλὰ τοῦτο φυσικῷ τῷ λόγῳ δὲν ἦτο δυνατόν. Ἐν τούτοις συνέβη συχνάκις ἡ κόμησσα νὰ θελήσῃ νὰ προγευματίσῃ εἰς ὥραν ἀσυνήθη· τακτικῶς δὲ περὶ τὴν ἑσπέραν ἀνήρχετο εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ἂν καὶ ἡ κυρία Ριοῦμπελ οὐδέποτε τὴν ἐπεφόρτισε νὰ δεχθῇ ἔργον τι ἐκ τῶν ἀπαιτουμένων ἕνεκα τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς. Ὁ σὶρ Περσιβαλ προεγευμάτιζε μόνος καὶ ὁ Οὐίλλιαμ — ὁ εἰδικῶς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς τραπέζης ἐπιφορτισμένος θεράπων — παρετήρησε πολλάκις ἐνώπιόν μου ὅτι ὁ κύριός του ἔτρωγε τὸ ἥμισυ καὶ ἔπινε τὸ διπλάσιον τοῦ συνήθους[1]. Ἡ πρὸς τὸν κύριον Δάουσον πεποίθησίς μας ἐκραταιώθη. Ἐφαίνετο βέβαιος περὶ τῆς θεραπείας του καὶ διεβεβαίωσε τὴν κυρίαν Κλαΰδ, ὅτε αὕτη τὸν ἠρώτησε περὶ τούτου, ὅτι αὐτὸς πρῶτος θὰ ἐζήτει τὴν σύμπραξιν καὶ ἄλλου ἰατροῦ, μόλις ἤθελε τῷ ἐπέλθει εἰς τὸ πνεῦμα ἡ παραμικρὰ ἀμφιβολία.

Ἡ μόνη ἐξ ἡμῶν, ἥτις δὲν ἐφάνη τὸ παράπαν παρηγορηθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τούτων ἦτο ἡ κόμησσα Φόσκου. Μοὶ εἶπε κατ' ἰδίαν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἥσυχος ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ἄνευ τινὸς ἐγγυήσεως, ἐκτὸς τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ δόκτορος Δάουσον, καὶ ὅτι ἀνέμενεν ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδον τοῦ συζύγου της, διὰ νὰ μάθῃ τι θετικώτερον περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς. Κατὰ τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔγραψεν ὁ κόμης πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τρεῖς ἡμέρας τὸ βραδύτερον. Οἱ δύο σύζυγοι ἔγραφον πρὸς ἀλλήλους καθ' ἑκάστην πρωΐαν διαρκούσης τῆς ἀπουσίας τοῦ κυρίου κόμητος. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ὡς καὶ ὑπὸ πολλὰς ἄλλας ἦσαν ἀμφότεροι τὸ τέλειον ὑπόδειγμα τοῦ ἐναρμονίου συζυγικοῦ βίου.

Τὴν ἑσπέραν τῆς τρίτης ἡμέρας παρετήρησα ἐπελθοῦσαν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ μεταβολὴν ἐμπνέουσάν μοι σοβαροὺς φόβους. Καὶ ἡ κυρία Ριοῦμπελ τὸ ἐνόησεν ἐπίσης. Ἀπεφύγομεν νὰ κάμωμεν περὶ τούτου λόγον εἰς τὴν κυρίαν Κλαΰδ, ἥτις, ἐξαντληθεῖσα ὁλοσχερῶς ἐκ τοῦ καμάτου, εἶχεν ἀποκοιμηθῇ ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ θαλάμῳ ἀνακλίντρου.

Ὁ κύριος Δάουσον ἦλθε διὰ τὴν ἑσπερινὴν αὐτοῦ ἐπίσκεψιν ὀλίγον τι ἀργότερον τοῦ συνήθους. Μόλις ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς καὶ εἶδα τὴν φυσιογνωμίαν του ταραχθεῖσαν. Προσεπάθει νὰ ποκρύψῃ τὴν ταραχήν του, ἀλλ' ἡ μορφή του ἐμαρτύρει ἀκουσίως αὐτοῦ ζωηρὰν ἀνησυχίαν. Ἐστάλη ἐπίτηδες ἄνθρωπος νὰ παραλάβῃ ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ ἰατροῦ τὸ φορητὸν αὐτοῦ φαρμακεῖον· ἐπληρώθη ἡ αἴθουσα ἀντιμιασματικῶν, παρήγγειλε δὲ ὁ ἴδιος ἰατρὸς νὰ τῷ ἑτοιμάσωσι μίαν κλίνην εἰς τὸν πύργον.

— Μήπως ὁ πυρετὸς ἔχει χαρακτῆρα μιασματικόν; τὸν ἠρώτησα σιγά.

— Ἀκόμη δὲν εἰξεύρω, ἀπήντησεν. Αὔριον θὰ τὸ μάθωμεν. . .

Κατὰ παραγγελίαν τοῦ κυρίου Δάουσον, ἡ κυρία Κλαΰδ οὐδὲν ἔμαθε περὶ τῆς ἐπικινδύνου τροπῆς τῆς νόσου. Τῇ ἀπηγόρευσεν ὁ ἴδιος ῥητῶς καὶ αὐστηρῶς, χάριν τῆς λίαν ἀκροσφαλοῦς καταστάσης ὑγείας της, ν' ἀγρυπνήσῃ μεθ' ἡμῶν τὴν νύκτα ἐκείνην. Ἠθέλησεν αὐτὴ νὰ ἐπιμείνῃ καὶ ἐπηκολούθησε σκηνὴ λυπηρά, ἀλλ' ὁ ἰατρὸς ἀντέταξε τὸ ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ κῦρος καὶ ἡ κυρία ἐδέησε νὰ ὑποκύψῃ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον εἰς τῶν ὑπηρετῶν ἐπέμφθη εἰς Λονδῖνον περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, κομίζων ἐπιστολὴν πρὸς

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 66.

ἕνα τῶν ἰατρῶν τῆς πρωτευούσης, μὲ ῥητὴν διαταγὴν νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν πύργον τὸν ἐπιστήμονα διὰ πρώτης ἀμαξοστοιχίας. Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ὑπηρέτου, ὁ κόμης ἐπέστρεψεν εἰς Μπλὰκ-οὐάτερ-Πάρκ.

Ἡ κόμησσα ἀναλαμβάνουσα πᾶσαν περὶ τούτου εὐθύνην εἰσήγαγεν ἀμέσως τὸν κόμητα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἀσθενοῦς. Δὲν νομίζω ὅτι, τοῦτο πράττουσα, ὑπέπιπτεν εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀπρέπειαν. Ὁ κύριος κόμης ἦτο ἔγγαμος, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας του δὲ ἠδύνατο νὰ εἶνε καὶ πατὴρ προσέτι τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ. Ἄλλως τε ἐπεσκέπτετο αὐτὴν ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ἀδελφῆς της. Ἑπομένως ὁ κύριος Δάουσον δὲν διεμαρτυρήθη διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του· ἀλλ' ὡς εὐκόλως ἐνόησα ὁ ἰατρὸς ἦτο πολὺ τεταραγμένος, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ προβάλῃ κατ' ἐκείνην τὴν περίστασιν ἐπίμονον ἄρνησιν.

Ἡ ταλαίπωρος ἀσθενὴς δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν πλέον νὰ ἀναγνωρίσῃ τοὺς περιστοιχίζοντας αὐτήν. Τοὺς φίλους της ἐξελάμβανεν ὡς ἐχθρούς της. Ὅτε ὁ κόμης ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, τὸ βλέμμα της, ὅπερ ἀδιακόπως ἐφέρετο ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο σημεῖον τῆς αἰθούσης, προσηλώθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ κόμητος μὲ τοιαύτην ἔκφρασιν τρόμου, ὥστε θὰ τὴν ἐνθυμῶμαι μέχρι τέλους ζωῆς. Ὁ κόμης ἐκάθησε παρ' αὐτήν, ἐξήτασε τὸν σφυγμόν της καὶ ἔπειτα ἔψαυσε τοὺς μηνιγγάς της, τὴν παρετήρησε προσεκτικῶς καὶ μετὰ τοῦτο ἐστράφη πρὸς τὸν ἰατρὸν μὲ φυσιογνωμίαν ἐκφράζουσαν τόσην ἀγανάκτησιν καὶ περιφρόνησιν, ὥστε ὁ κύριος Δάουσον ἔμεινεν ἄφωνος, μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ λέξιν, ὠχρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ φόβου.

Ὁ κύριος κόμης τότε ἐστράφη πρὸς ἐμέ.

— Κατὰ ποίαν ὥραν ἐπῆλθεν αὐτὴ ἡ μεταβολή; ἠρώτησεν.

Τῷ εἶπον τὴν ὥραν.

— Ἡ κυρία Κλαΰδ ἔκτοτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα;

Ἀπήντησα ὅτι δὲν εἰσῆλθεν, ἐπειδὴ ὁ ἰατρὸς τὴν προηγουμένην ἑσπέραν τῇ τὸ εἶχεν αὐστηρῶς ἀπαγορεύσει, ἐπανέλαβε δὲ τὴν παραγγελίαν του καὶ τὴν πρωΐαν.

— Σεῖς καὶ ἡ κυρία Ριοῦμπελ, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης, ἐλάβετε γνῶσιν περὶ τοῦ σοβαροῦ κινδύνου;

— Ἐμάθομεν, ἀπήντησα, ὅτι ἡ νόσος ἐθεωρεῖτο ὡς μιασματική . . .

Μὲ διέκοψε καὶ πρὶν προσθέσω ἄλλο μοὶ εἶπεν:

— Εἶνε τυφοειδὴς πυρετός.

Κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα καθ' ὃ ἀντηλλάγησαν αἱ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις αὗται, ὁ κύριος Δάουσον συνῆλθε καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κόμητα μὲ τὴν συνήθη αὐτοῦ εὐστάθειαν.

— Δὲν εἶνε καθόλου τυφοειδὴς πυρετός. Διαμαρτύρομαι, κύριε, κατὰ τῆς τοιαύτης ἀναμίξεώς σας. Οὐδεὶς ἐδῶ, ἐκτὸς ἐμοῦ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάμνῃ κρίσεις. Ἐγὼ ἐξετέλεσα τὸ καθῆκόν μου καθόσον ἐπέτρεπεν ἡ ἱκανότης μου, καί . . .

Ὁ κόμης τὸν διέκοψεν ὄχι διὰ λέξεων τὴν φορὰν ταύτην, ἀλλ' ἁπλῶς διὰ νεύματος, δεικνύων τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς. Ὁ κύριος Δάουσον ἐφάνη αἰσθανθεὶς ἐντύπωσιν ἐκ τῆς ἀφώνου ἐκείνης ἀρνήσεως, ὡς πρὸς ὅσα εἶπε περὶ τῆς ἱκανότητός του, τὸ τοιοῦτο δὲ τὸν ἐξηρέθισεν ὑπερμέτρως.

— Διαβεβαιῶ, προσέθηκεν, ὅτι ἔπραξα τὸ καθῆκόν μου. Εἰς συνάδελφός μου, ὃν ἐπίτηδες προσεκαλεσα, μέλλει νὰ φθάσῃ ὅσον οὔπω. Θὰ συσκεφθῶ μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ πυρετοῦ, μετ' αὐτοῦ ὅμως καὶ ὄχι μετ' ἄλλου τινός. Ἐπιμένω δὲ νὰ ἐξέλθητε ἀπ' αὐτὸν τὸν θάλαμον.

— Εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον βασιζόμενος εἰς τὰ ἱερὰ καὶ ἀπαράβατα δικαιώματα τῆς φιλανθρωπίας, εἶπε τότε ὁ κόμης, δυνάμει δὲ τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων, ἐὰν ἀργοπορία τις ἐπέλθῃ εἰς τὴν ἄφιξιν τοῦ συναδέλφου σας, θὰ εἰσέλθω ἐκ νέου. Καὶ πάλιν σᾶς λέγω ὅτι ὁ πυρετὸς ἔχει χαρακτῆρα τυφοειδῆ καὶ ὅτι ἡ θεραπεία σας ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀφορμὴ τῆς ὀλεθρίας ταύτης μετατροπῆς. Ἐὰν ἡ ἀτυχὴς ἀσθενής σας ἀποθάνῃ, θὰ μαρτυρήσω ἐπὶ δικαστηρίου ὅτι ὁ θάνατός της πρέπει ἀναντιρρήτως ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἀμάθειάν σας.

Πρὶν ὁ κύριος Δάουσον δυνηθῇ ν' ἀπαντήσῃ, πρὶν ὁ κόμης ποιήσῃ ἓν βῆμα ὅπως ἐξέλθῃ, ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἠνοίχθη καὶ εἴδομεν ἐμφανιζομένην εἰς τὴν φλιὰν τὴν κυρίαν Κλαΰδ.

— Ὀφείλω καὶ ἐπιθυμῶ νὰ εἰσέλθω! εἶπε μετ' ἐκτάκτου ἀποφασιστικότητος.

Ἀντὶ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἀφίνων ἐλευθέραν τὴν δίοδον. Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει εἶχα ἴδει τὸν κόμητα ἀνίκανον νὰ λησμονήσῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην προφύλαξιν· ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἕνεκα τῆς ταραχῆς του ἐλησμόνει προφανῶς τὸν κίνδυνον τοῦ τυφικοῦ μιάσματος καθὼς καὶ τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τοῦ νὰ βιάσῃ τὴν κυρίαν Κλαΰδ διὰ νὰ φεισθῇ περισσότερον τῆς ὑγείας της.

Ὁ κύριος Δάουσον — καὶ τοῦτο μ' ἐξέπληξεν — ἔδειξε περισσοτέραν ἑτοιμότητα. Ἐσταμάτησε τὴν κυρίαν, ἐνῷ αὐτὴ προύχώρει πρὸς τὴν κλίνην τῆς ἀδελφῆς της.

— Λυποῦμαι πολύ, δυσαρεστοῦμαι τὰ μέγιστα εἶπεν· ἀλλὰ φοβοῦμαι πολὺ μήπως ὁ πυρετὸς ἔχῃ χαρακτῆρα μιασματικόν. Ἐνόσῳ δὲν βεβαιοῦται τὸ ἐναντίον, σᾶς παρακαλῶ, σᾶς τὸ ζητῶ ὡς χάριν, νὰ μὴ εἰσέρχησθε εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον.

Ἀντέστη αὐτὴ πρὸς στιγμήν. Ἔπειτα οἱ βραχίονές καὶ κατέπεσον καὶ ἐκλονίσθη. Εἶχε λιποθυμήσει. Ἡ κόμησσα καὶ ἐγὼ παραλαμβάνουσαι αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἰατροῦ τὴν μετεφέρομεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὁ κόμης προπορευόμενος ἡμῶν ἀνέμεινενεἰς τὸν διάδρομον ὅπου μεταβάσα ἐγὼ τὸν ἐπληροφόρησα ὅτι χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις μας ἡ κυρία εἶχε συνέλθει.

Ἐπέστρεψα πρὸς τὸν ἰατρὸν ἐπιφορτισθεῖσα παρὰ τῆς κυρίας Κλαΰδ νὰ τῷ εἴπω ὅτι ἀπῄτει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἀμέσως. Ὁ κύριος Δάουσον μετέβη πάραυτα πρὸς τὴν κυρίαν διὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ καταπραΰνῃ τὴν ταραχήν της καὶ τὴν πληροφορήσῃ ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν ἔμελλε νὰ φθάσῃ καὶ ἄλλος ἰατρός. Αἱ ὧραι τῆς προσδοκίας ὑπῆρξαν μακραί. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ὁ κόμης μένοντες εἰς τὸ ἰσόγειον, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔστελλον νὰ ζητῶσιν εἰδήσεις. Τέλος, μεταξὺ τῆς πέμπτης καὶ τῆς ἕκτης ὥρας, πρὸς μεγάλην μας παρηγορίαν, ἔφθασεν ὁ ἰατρός. Ἦτο νεώτερος τοῦ κυρίου Δάουσον, πολὺ σοβαρὸς καὶ πεπειραμένος εἰς τὴν ἐπιστήμην του. Δὲν δύναμαι νὰ εἴπω τί ἐφρόνει ὡς πρὸς τὴν γενομένην θεραπείαν· μοὶ ἔκαμεν ὅμως πολλὴν ἐτύπωσιν ἡ παρατήρησις ὅτι ἀπέτεινεν εἰς ἐμὲ καὶ τὴν κυρίαν Ριοῦμπελ πολὺ περισσοτέρας ἐρωτήσεις ἢ πρὸς τὸν συνάδελφόν του, καὶ ὅτι ἐνῷ ἐξήταζε τὴν θεραπευομένην παρὰ τοῦ κυρίου Δάουσον ἀσθενῆ, ἐφαίνετο ἀκροώμενος μετ' ἐλαχίστης προσοχῆς ὅσα ὁ συνάδελφός του ἔκρινε χρέος του νὰ τῷ εἴπῃ. Συμφώνως πρὸς τὰς γενομένας παρ' ἐμοῦ τότε παρατηρήσεις ὑπώπτευσα ὅτι ὁ κόμης δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ ὡς πρὸς τὴν διάγνωσιν τῆς νόσου καὶ περὶ τούτου ἐβεβαιώθην πληρέστατα μετ' ὀλίγον. Ὅτε ὁ κύριος Δάουσον ἀνεπιφυλάκτως πλέον θέσας τὸ ζήτημα ὅπερ ὁ ἐκ Λονδίνου συνάδελφός του ἔμελλε νὰ λύσῃ καὶ τὸν ἠρώτησεν ὁποία ἦτο ἡ περὶ τῆς νόσου γνώμη του, ὁ συνάδελφός του ἀπήντησε:

— Τύφος, τυφοειδὴς πυρετός, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν.

Ἡ ἀπαθὴς ξένη, ἡ κυρία Ριοῦμπελ ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας συνήνωσε τὰς ἰσχνὰς καὶ μελανὰς χεῖράς της καὶ ἀπηύθυνε πρὸς ἐμὲ βλέμμα ἐμφαντικόν. Οὐδ' αὐτὸς ὁ κόμης θὰ ἐφαίνετο περισσότερον ηὐχαριστημένος ἂν παρευρίσκετο εἰς τὸν θάλαμον καὶ ἤκουεν οὕτω πως ἐπεβεβαιουμένην τὴν διάγνωσίν του.

Ἀφοῦ ἔδωκε ἀναγκαίας τινὰς ὁδηγίας ὡς πρὸς τὴν καθημερινὴν θεραπείαν καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ πέντε ἡμέρας, ὁ ἰατρὸς ἀπεσύρθη διὰ νὰ συσκεφθῇ κατ' ἰδίαν μετὰ τοῦ κυρίου Δάουσον. Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκφρασθῇ ὡς πρὸς τὴν πιθανότητα τῆς ἀναρρώσεως τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, διατεινόμενος ὅτι ἦτο ἀδύνατον, ὡς ἐκ τῆς περιόδου ἣν διέτρεχεν ἡ νόσος, νὰ προεικάσῃ τις ἀσφαλῶς τὸ ἀποβησόμενον.

Αἱ πέντε ἡμέραι παρῆλθον ἐν τῷ μέσῳ ζωηροτάτης ἀνησυχίας.

Ἐναλλὰξ ἡ κόμησσα καὶ ἐγὼ ἐπεφορτιζόμεθα τὸ ἔργον τῆς κυρίας Ριοῦμπελ πρὸς ἀνακούφισίν της, ἐπειδὴ ἡ κατάστασις τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ἐχειροτέρευε καὶ ἀπῄτει ἄκραν περιποίησιν καὶ διαρκῆ ἐπαγρύπνησιν. Ἦσαν ἡμέραι φοβερῶν δοκιμασιῶν. Ἡ κυρία Κλαΰδ ἀντλοῦσα τὸ θάρρος, καθὰ διεβεβαίου ὁ κύριος Δάουσον, ἐκ τῆς ἀδιαλείπτου ἀνησυχίας, ἣν ἐνέπνεεν αὐτῇ ἡ κατάστασις τῆς ἀδελφῆς της, εἶχε παραδόξως ἀνακτήσει πάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις. Ἐπεδείκνυε δραστηριότητα καὶ ἀποφασιστικότητα, ἣν

οὐδόλως προσεδόκων παρ' αὐτῆς. Ἐπιμένει νὰ ἔρχηται δὶς τῆς ἡμέρας διὰ νὰ βεβαιῶται ἰδίοις ὄμμασι περὶ τῆς καταστάσεως τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ, ὑπεσχέθη δὲ νὰ μὴ πλησιάζῃ πολὺ εἰς τὴν κλίνην αὐτῆς· ὁ ἰατρὸς συγκατένευεν ὑπὸ τοῦτον τὸν ὅρον. Ὁ κύριος Δάουσον, ἂν καὶ μετὰ δυσαρεσκείας, συγκατετέθη εἰς τὴν αἴτησίν της. Ἔβλεπε βεβαίως ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀντιτείνῃ εἰς τὴν θέλησίν της. Ἡ κυρία λοιπὸν ἤρχετο τακτικῶς, ὅσον δὲ καὶ ἐὰν ἐστενοχωρεῖτο, ἐτήρησεν αὐστηρῶς τὴν ὑπόσχεσίν της. Ἀτομικῶς τοσοῦτον ἐθλιβόμην βλέπουσα αὐτὴν τόσον πάσχουσαν, τόσον μοὶ ἀνεμίμνησκεν ἡ θλίψις της τὴν ἰδικήν μου, κατὰ τὴν τελευταίαν ἀσθένειαν τοῦ συζύγου μου, ὥστε ζητῶ τὴν ἄδειαν νὰ μὴ ἐκαθῶ ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου τῆς διηγήσεως. Μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν ἀναγράφω ὅτι δὲν ἐπηκολούθησαν νεώτεραι ἔριδες μεταξὺ τοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ κόμητος. Ὁ κύριος κόμης ἔπεμπεν ἄλλον νὰ πληροφορῆται καθ' ἑκάστην περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀσθενοῦς καὶ ἔμενε διαρκῶς ἐν τῷ ἰσογείῳ, ἐν συντροφίᾳ μετὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ.

Τὴν πέμπτην ἡμέραν εἴδομεν ἐπιστρέφοντα τὸν ἰατρόν, ὅστις τοσοῦτον κακὰς ἐλπίδας μᾶς ἔδωκε περὶ τῆς νόσου. Ἐδήλωσεν ὅτι μόνον κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ τύφου θὰ ἐξηκριβοῦτο ἡ στάσις τῆς ἀσθενείας καὶ ὥρισε τὴν πρώτην αὐτοῦ ἐπίσκεψιν διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Καὶ τὸ νέον τοῦτο διάλειμμα παρῆλθεν ὅπως καὶ τὸ προηγούμενον· μόνον ὁ κόμης ἐξετέλεσε καὶ νέον ταξείδιον εἰς Λονδῖνον ἀναχωρήσας τὴν πρωΐαν καὶ ἐπιστρέψας τὴν ἑσπέραν.

Τὴν δεκάτην ἡμέραν ἡ εὔσπλαγχνος Πρόνοια ηὐδόκησε ν' ἀπαλλάξῃ τὴν οἰκογένειαν ἀπὸ περαιτέρω φόβων καὶ ὑποψιῶν. Ὁ ἰατρὸς ἀνεκοίνωσεν ἡμῖν μετὰ βεβαιότητος ὅτι ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ, ἦτο ἐκτὸς κινδύνου. — Νῦν δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ἰατρῶν . . . εἶπεν. Ἔχει ἀνάγκην μόνον φυλάξεως καὶ περιποιήσεως μετὰ πάσης προσοχῆς ἐπί τινα εἰσέτι χρόνον, πιστεύω δὲ ὅτι ἡ περιποίησις δὲν θὰ τῇ λείψῃ . . .

Αὐτὰ εἶπεν ὁ ἰατρός! Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἀνέγνωσα τὴν τόσον συγκινητικὴν διδαχὴν ἣν ὁ σύζυγός μου συνέταξεν ἐπὶ τῇ θεραπεύσει ἀσθενοῦς μετὰ τοιαύτης χαρᾶς καὶ ἀφελείας—ὑπὸ πνευματικὴν ἔποψιν—οἵαν δὲν ἐνθυμοῦμαι ν' ἀπήλαυσα ἐξ αὐτῆς ἄλλοτε.

Ἡ ἐπὶ τῆς κυρίας Κλαΰδ ἐντύπωσις τῶν καλῶν τούτων εἰδήσεων ὑπῆρξεν ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών της, ὡς παρετήρησα μετ' ἄλγους. Ἦτο ἀνίκανος νὰ ὑποστῇ τόσον βιαίαν ἀντίδρασιν καὶ μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης ἀδυναμίας καὶ χαυνώσεως, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ὁ κύριος Δάουσον ἔκρινε καλὸν νὰ τῇ συστήσῃ ἀνάπαυσιν σωματικὴν καὶ ἡσυχίαν πνεύματος πρὸς τὸ παρόν, κατόπιν δὲ ἀλλαγὴν ἀέρος. Ἦτο εὐτύχημα ἀληθῶς ὅτι ἡ ἀδιαθεσία της αὕτη δὲν ἐχειροτέρευσε, διότι τὴν ἐπαύριον ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἡ κυρία Κλαΰδ ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, νέα διαφωνία ἐπῆλθε μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ ἰατροῦ, ἡ δ' ἔρις των ἐπὶ τοσοῦτον ἐξετραχύνθη ὥστε ὁ κύριος Δάουσον ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ πύργου.

Δὲν παρευρέθην εἰς τὴν ἔριδα, ἐννόησα ὅμως ὅτι προῆλθεν αὕτη ἐκ τῆς συζητήσεως ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς τροφῆς ὅπερ ἔπρεπε νὰ χορηγῆται εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, ὅπως ὑποβοηθηθῇ ἡ ἀνάρρωσίς της, ἀφοῦ ὁ πυρετὸ, ἤθελεν ἐκλίπει. Ὁ κ. Δάουσον, ἀφότου ἡ ἀσθενὴς εὑρίσκετο ἐκτὸς κινδύνου, ἦτο ὀλιγώτερον παρά ποτε διατεθειμένος ν' ἀνεχθῇ τὴν ἐπέμβασιν ἀνθρώπου ξένου πρὸς τὴν ἐπιστήμην του. Ὁ δὲ κόμης, χωρὶς νὰ δυνηθῶ νὰ ἐννοήσω τὴν αἰτίαν, ἀπολέσας αἴφνης τὸ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του κράτος, ὅπερ εἶχε διατηρήσει τοσοῦτον ἐμφρόνως ἄλλοτε εἰς παρομοίαν περίστασιν, ἤρχισε νὰ ἐπιπλήττῃ καὶ νὰ καταθλίβῃ τὸν ἰατρόν, ἀδιακόπως ὑπομιμνήσκων εἰς αὐτὸν τὸ σφάλμα του ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ πυρετοῦ τοῦ ἀπολήξαντος εἰς τύφον, χωρὶς αὐτὸς καθόλου νὰ τὸ ὑποπτεύσῃ. Ἕνεκα τῆς λυπηρᾶς ταύτης διαφορᾶς ὁ κύριος Δάουσον ἀπετάθη ἀπευθείας πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ ἀπειλήσας ὅτι—ἀφοῦ ἡ θεραπεία του δὲν ἦτο πλέον ἀπολύτως ἀναγκαία εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ, ἐσκόπευε νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς Μπλὰκ - οὐάτερ - Πάρκ, ἐὰν ἡ ἐπέμβασις τοῦ κόμητος δὲν κατηργεῖτο ὁριστικῶς ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἡ ἀπάντησις τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, καίπερ μὴ οὖσα ἀπολύτως ἀπρεπής, ἔσχεν ὡς μόνον ἀποτέλεσμα τὸ νὰ χειροτερεύσῃ τὰ πράγματα καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ κύριος Δάουσον ἀπῆλθε τοῦ πύργου, ἀφοῦ πρότερον ἐξέφρασε τὴν σφοδρὰν ἀγανάκτησίν του διὰ τὸν τρόπον, μεθ' οὗ ὁ κόμης Φόσκος ἐφέρετο πρὸς αὐτόν.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐστερήθημεν πάσης ἰατρικῆς ἐπιβλέψεως. Ἂν καὶ δὲν ἦτο ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ προσκληθῇ ἄλλος ἰατρός, διότι κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ἐκ Λονδίνου μεταπεμφθέντος ἐπιστήμονος, ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εἰς τὸ ἑξῆς μόνην ἀνάγκην εἶχεν ἐπιτηρήσεως καὶ περιποιήσεων, τὸ ἐπ' ἐμοὶ — ἐὰν μοὶ ἐγίνετο ἡ τιμὴ νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη μου — θὰ ἐγνωμάτευον ὑπὲρ τῆς παρουσίας ἐπιστήμονός τινος, ἂν ὄχι δι' ἄλλο, τοὐλάχιστον διὰ τὸν τύπον.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα ἐκ τῆς αὐτῆς ἀπόψεως. Εἶπεν ὅτι θὰ ἦτο πάντοτε ἐν καιρῷ νὰ προσκαλέσωσι καὶ ἄλλον ἰατρόν, ἐὰν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ ἤθελε παρουσιασθῇ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον ὑποτροπῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠδυνάμεθα νὰ προσφύγωμεν εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ κόμητος, ὡς πρὸς τὰς τυχὸν παρουσιασθησομένας δυσκολίας· δὲν ἦτο δὲ ποσῶς ἀνάγκη νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν ἀσθενῆ μας, ἐν ᾗ καταστάσει ἀδυναμίας καὶ νευρικῆς ἐξάψεως εὑρίσκετο, ἡ ὀχληρὰ παρουσία ξένου ἀτόμου. Αἱ κρίσεις αὗται ἦσαν, ἀληθῶς εἰπεῖν, λίαν ὀρθαί. Ἐν τούτοις δὲν ἀπηλλάγην ἐξ αὐτῶν πάσης ἀνησυχίας. Οὐδ' ἠδυνάμην νὰ θεωρήσω ἐνδομύχως εὐπρεπὲς καὶ ὀρθὸν τὸ νὰ ποκρυβῇ ἀπὸ τῆς κυρίας Κλαΰδ ἡ στέρησις τοῦ ἰατροῦ, ὡς ἔκρινον οἱ ἄλλοι. Ἦτο τοῦτο, καὶ τὸ παραδέχομαι, εὔσπλαγχνος ἀπάτη, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἦτο ἀπάτη καὶ ἕνεκα τούτου, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν γυναικὸς ἐμφορουμένης ὑπ' ἀρχῶν ὑγιῶν, οἷαι αἱ ἰδικαί μου, ὁ τρόπος οὗτος τῆς συμπεριφορᾶς ἔπρεπε νὰ φανῇ παράδοξος, ἂν μή τι ἄλλο.

Ἑτέρα τις περίστασις ἐπίσης ὀχληρά, συμβᾶσα τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ καταλαβοῦσά με ἀπροετοίμαστον, συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν δυσθυμίαν, ἐν ᾗ διετέλει τὸ πνεῦμά μου. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μοὶ ἐμύνησε νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Ὁ κόμης, ὅστις εὑρίσκετο ἐκεῖ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν εἰσῆλθον, ἠγέρθη ἐν τῷ ἅμα καὶ ἀπῆλθεν, ἀφήσας ἡμᾶς μόνους. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μὲ προσεκάλεσεν εὐγενῶς νὰ καθήσω, εἶτα, πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν, μοὶ ἀπέτεινε τὸν ἑπόμενον ὑπαινιγμόν.

— Ἐπιθυμῶ, κυρία Μίτσελσον, νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ μιᾶς ἀποφάσεως, ἣν ἔλαβα πρὸ πολλοῦ, καὶ περὶ ἧς ἤδη θὰ σᾶς εἶχα ὁμιλήσει, ἂν δὲν ἐπήρχοντο αἱ ἀσθένειαι καὶ αἱ λοιπαὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ ἀνωμαλίαι. Διὰ νὰ ὁμιλήσω καθαρώτερα, σᾶς λέγω, ὅτι, ἕνεκα περιστάσεών τινων, ἐπιθυμῶ, ἄνευ ἀναβολῆς, νὰ ἐπενέγκω μεταρρύθμισιν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀφίνων εἰς ὑμᾶς, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, τὴν διεύθυνσιν τῶν οἰκιακῶν ἔργων. Μόλις ἡ κυρία Κλαΰδ καὶ ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ εὑρεθῶσιν εἰς κατάστασιν νὰ ταξειδεύσωσιν, ὀφείλουσι νὰ ἀναχωρήσωσιν ἀμφότεραι, κατὰ ἰατρικὴν συμβουλήν, διὰ νὰ ἀλλάξωσι τὸν ἀέρα. Προτοῦ ἀναχωρήσωσι δὲ αἱ δύο κυρίαι, οἱ φίλοι μου, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα Φόσκου θὰ πέλθωσιν ὡσαύτως διὰ νὰ ἐγκασταθῶσιν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου. Ἔχω λόγους νὰ μὴ παράσχω φιλοξενίαν εἰς ἄλλους ξένους κατ' αὐτὰς καὶ τοῦτο χάριν οἰκονομίας. Δὲν ἐννοῶ νὰ σᾶς ἐπιπλήξω, ἀλλ' εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὰ ἔξοδά μου εἶνε παρὰ πολλά. Σκοπεύω νὰ ἐκποιήσω τοὺς ἵππους μου καὶ ν' ἀποπέμψω ὅλους τοὺς ὑπηρέτας μου. Εἰξεύρετε ὅτι μοὶ ἀρέσκει νὰ τὰ κάμνω ὅλα ἐν συντομίᾳ, ἑπομένως βασίζομαι εἰς σᾶς ὅτι ἕως αὔριον θὰ μὲ ἀπαλλάξητε ἀπ' ὅλον αὐτὸ τὸ ἀνωφελὲς σμῆνος τῶν ὑπηρετῶν.

Ἠκροάσθην τοὺς λόγους μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως.

— Ἐννοεῖτε, σὶρ Πέρσιβαλ, τὸν ἠρώτησα, ὅτι ὀφείλω ν' ἀποπέμψω πάντας τοὺς ὑπὸ τὰς διαταγάς μου ὑπηρέτας, χωρὶς νὰ τοὺς προειδοποιήσω ἕνα μῆνα πρότερον ὡς συνειθίζεται;

— Ἀκριβῶς. Ἐνδέχεται πρὶν παρέλθῃ ὁ μὴν ν' ἀναγκασθῶμεν ὅλοι ν' ἀπουσιάσωμεν τοῦ πύργου, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀφήσω τοὺς ὀκνηροὺς αὐτοὺς ὑπηρέτας χωρὶς οἰκοδεσπότην τινὰ ὃν νὰ ὑπηρετῶσιν.

— Καὶ ποῖος θὰ σᾶς μαγειρεύῃ, σὶρ Πέρσιβαλ, ἐφ' ὅσον καιρὸν σκοπεύετε νὰ διαμείνητε ἐδῶ εἰς τὸν πύργον;

— Ἡ Μαργαρίτα Πόρτσερ δύναται νὰ κατασκευάζῃ τὰ ἁπλούστερα τῶν φαγητῶν. Αὐτὴν δύνασαι νὰ τὴν κρατήσῃς. Δὲν ἔχομεν νὰ δώσωμεν μεγάλα γεύματα καὶ ὁ ἀρχιμάγειρος εἶνε περιττός.

— Ἡ θεραπαινίς, ἣν ἀναφέρετε, σὶρ Πέρσιβαλ, εἶνε ἡ ὀλιγώτερον νοήμων ἐξ ὅλων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ . . .

— Κρατήσατε αὐτήν, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, καὶ πάρετε μίαν γυναῖκα ἀπὸ τὸ χωρίον ἥτις νὰ ἔρχηται καθ' ἑκάστην νὰ σᾶς βοηθῇ εἰς τὰς κοπιωδεστέρας ἐργασίας. Τὰ καθημερινά μου ἔξοδα πρέπει νὰ ἐλαττωθῶσιν, ἀμέσως νὰ ἐλαττωθῶσιν. Δὲν σᾶς προκάλεσα, κυρία Μίτσελσον, διὰ νὰ μοὶ φέρητε ἀντιρρήσεις, ἀλλὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ μὲ βοηθήσητε νὰ πραγματοποιήσω τὰ περὶ οἰκονομίας σχέδιά μου. Ἀποπέμψατε ἀπὸ τῆς αὔριον ὅλον αὐτὸν τὸν ὀκνηρὸν συρφετόν, ὅστις κατατρώγει τὴν περιουσίαν μου. Ἂς ἀναχωρήσουν ὅλοι ἐκτὸς τῆς Πόρτσερ· αὐτὴ εἶνε καλὴ δι' ἐργασίαν, ἠμπορεῖ νὰ δουλεύῃ ὡσὰν ἄλογο.

— Ἐπιτρέψατέμοι νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, σὶρ Πέρσιβαλ, ὅτι ἂν ἀναχωρήσωσιν αὔριον οἱ ὑπηρέται ἔχουσι δικαίωμα νὰ λάβωσιν ἑνὸς μηνὸς μισθόν, ὀφειλόμενον εἰς αὐτοὺς διὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ θὰ διαμείνωσιν ἀργοί, ἕως νὰ εὕρωσιν ὑπηρεσίαν.

— Ἔστω! ἂς πληρωθῶσιν. Ἀντὶ τοῦ μισθοῦ θὰ ἐξοικονομήσωμεν ἑνὸς μηνὸς κλοπὴν εἰς τὰς προμηθείας.

Ἡ τελευταία αὕτη παρατήρησις περιεῖχε κατηγορίαν προσβλητικωτάτην ὡς πρὸς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἐπιστασίας μου. Ἠσθανόμην πάρα πολὺ σεβασμὸν πρὸς τὸν ἑαυτόν μου, μὴ ἐπιτρέποντά μοι νὰ κατέλθω εἰς τὴν ὑπεράσπισίν μου κατὰ τοιαύτης βαναύσου κατηγορίας. Παρακινουμένη ἐκ καθαρᾶς χριστιανικῆς εὐσπλαγχνίας, ἕνεκα τῆς θέσεως εἰς ἣν θὰ εὑρίσκοντο ἡ δεσποινὶς Χάλκομβ καὶ ἡ κυρία Κλαῦδ στερούμεναι διὰ μιᾶς πάσης περιθάλψεως καὶ τῆς βλάβης, ἥτις ἠδύνατο νὰ προέλθῃ εἰς αὐτὰς ἐκ τῆς αἰφνιδίου ἀπουσίας μου, ἐσκέφθην ὅτι δὲν μοὶ ἦτο δυνατὸν νὰ ζητήσω τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσίν μου. Μόναι αὗται αἱ σκέψεις ἴσχυσαν νὰ μ' ἐμποδίσωσιν. Ἠγέρθην ἐν τῷ ἅμα, διότι πολὺ θὰ ἐταπεινούμην καὶ θὰ ἠσχυνόμην, ἐὰν ἡ συνέντευξις διήρκει μίαν στιγμὴν ἐπὶ πλέον.

Τὴν ἐπαύριον ὅλοι οἱ θεράποντες ἀπῆλθον ἐκ τῆς οἰκίας ἐν σώματι. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἀνέλαβε τὴν φροντίδα νὰ πολύσῃ αὐτοπροσώπως τοὺς ἱπποκόμους καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τῶν σταύλων, οὓς ἀπέστειλεν εἰς Λονδῖνον μετὰ πάντων τῶν ἵππων, πλὴν ἑνός. Ὅθεν δὲν ἀπέμεινεν ἐξ ὅλου τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ πύργου, τοῦ μαγειρείου καὶ τῶν σταύλων εἰμὴ ἐγώ, ἡ Μαργαρίτα Πόρτσερ καὶ ὁ κηπουρός. Εἰς τὸν τελευταῖον τοῦτον κατοικοῦντα εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ ἀγροτικὸν οἰκίσκον, ἀνετέθη ἡ φροντὶς τῆς περιποιήσεως τοῦ μόνου ἀπομείναντος εἰς τοὺς σταύλους ἵππου.

Οὕτως ἡ οἰκία περιέπεσεν εἰς ἀλλόκοτον κατάστασιν μονώσεως μὲ τὴν οἰκοδέσποιναν ἀσθενῆ εἰς τὸ δωμάτιόν της, μὲ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ ἀδύνατον καὶ ἀνίκανον νὰ πράξῃ τι, ἀπομείνασαν δὲ ἐξ ἐχθρικῆς προθέσεως ἐστερημένην πάσης ἰατρικῆς περιθάλψεως· ὥστε οὐδεὶς θἀπορήσῃ, ἂν πάντα ταῦτα ἐπήνεγκον ἐν τῇ ψυχῇ μου εἶδός τι ἀπογνώσεως καὶ ἂν μετὰ κόπου πολλοῦ ἠδυνάμην νὰ διατηρήσω τὴν συνήθη μου ἀταραξίαν. Ἠσθανόμην σφοδρὰν ἠθικὴν ταραχὴν καὶ ἐπεθύμουν ἐπίσης ἐνθέρμως νὰ εὑρισκόμην εἰς πᾶν ἄλλο μέρος ἐκτὸς τοῦ Μπλὰκ - οὐάτερ - Πάρκ.

Β'

Τὸ πρῶτον ἐπακολουθήσαν γεγονὸς ὑπῆρξε τοιαύτης φύσεως, ὥστε θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ δεισιδαίμονα ἐκπληξιν, ἐὰν αἱ σταθεραὶ ἀρχαὶ ἃς πρεσβεύω δὲν προεφύλασσον τὴν ψυχήν μου ἀπὸ πάσης ἀσεβοῦς ἐπηρείας. Τὸ αὐτὸ ἔμφυτον προαίσθημα περὶ συμφορᾶς μελλούσης νὰ ἐνσκήψῃ ἐπὶ τῆς οἰκογενείας ἔσχε — περίεργον ἀληθῶς! — ὡς συνέπειαν τὴν ἄμεσον σχεδὸν ἐκ τοῦ πύργου ἀπέλευσίν μου. Εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἡ ἀπουσία μου ὑπῆρξε προσωρινή· ἀλλ' ὅπως δήποτε φρονῶ ὅτι ἡ σύμπτωσις ἦτο ἀξιοσημείωτος.

Ἰδοὺ ὑπὸ ποίας περιστάσεις συνέβη ἡ ἀναχώρησίς μου.

Μίαν ἢ δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν ὑπηρετῶν προσεκλήθην ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἡ ἄδικος μομφή, ἣν ἐπέρριψεν ἐπὶ τῆς οἰκιακῆς διαχειρίσεώς μου δὲν μ' ἐμπόδιζε, καὶ τὸ λέγω μετ' εὐχαριστήσεως, ν' ἀποδίδω καλὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀναλόγως πρὸς τ' ἀσθενῆ μου μέσα, συνεμορφώθην δὲ πάραυτα πρὸς τὴν διαβιβασθεῖσάν μοι ἐκ μέρους του διαταγήν, μεθ' ὅλης τῆς δυνατῆς προθυμίας καὶ σεβασμοῦ.

Διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ κατασείλω τὴν εὔλογον μνησικακίαν μου ἐδέησε νὰ παλαίσω κατὰ τῆς ἐμφύτου ἐκείνης πρὸς τὸ κακὸν ροπῆς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἰς ἣν ὅλοι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ὑπαγόμεθα, ἐν τούτοις συνειθίσασα ὀπωσοῦν εἰς τὴν ψυχικὴν πειθαρχίαν κατώρθωσα νὰ ἐκτελέσω καὶ τὴν θυσίαν ταύτην.

Εὗρον τὸν σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τὸν κόμητα Φόσκον καθημένους ἐγγὺς ἀλλήλων, ὅπως καὶ τὴν πρώτην φοράν. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὁ κύριος κόμης ἔμεινε παρὼν εἰς τὴν συνδιάλεξιν, βοηθῶν τὸν κόμητα εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν σχεδίων καὶ σκοπῶν αὐτοῦ.

Ἐπέστησαν ἀμφότεροι τὴν προσοχήν μου ἐπὶ ἀντικειμένου τινος, σχέσιν ἔχοντος μὲ τὴν σωτήριον ἀλλαγὴν τοῦ ἀέρος, ἐξ ἧς προσεδοκῶμεν τόσην ὠφέλειαν διὰ τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ καὶ τὴν κυρίαν Κλαῦδ. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μοὶ κατέστησε γνωστὸν ὅτι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα αἱ εἰρημεναι κυρίαι ἔμελλον νὰ διέλθωσι τὸ φθινόπωρον εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ, ἐν Κώμβερλανδ, συνεπείᾳ προσκλήσεως τοῦ κυρίου Φριδερίκου Φαίρλη. Πρὶν ὅμως μεταβῶσιν ἐκεῖ, ἐφρόνει, σύμφωνος ὡς πρὸς τοῦτο μετὰ τοῦ κόμητος Φόσκου — ὅστις ἀπὸ τοῦ σημείου τουτου ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ἐξηκολούθησε λαλῶν μέχρι τέλους — ὅτι πολὺ ὠφέλιμος θὰ ἦτο δι' αὐτὰς βραχεῖα διαμονὴ ἐν Τορκουαίῃ, οὗ τὸ κλίμα εἶναι τόσον εὐνοϊκόν. Τὸ οὐσιῶδες ἦτο νῦν νὰ ἐνοικιασθῇ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο οἴκημα κατάλληλον, περιέχον πάσας τὰς ἀπαιτουμένας διὰ τὴν κατάστασίν των εὐκολίας καὶ ἀναπαύσεις. Ποῦ ἠδύνατο ὅμως νὰ εὑρεθῇ ἄτομόν τι πεπειραμένον διὰ νὰ ἐκλέξῃ αὐτὸ τὴν ἀπαιτουμένην κατάλληλον κατοικίαν; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ κόμης μὲ ἠρώτα ἐκ μέρους τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ ἂν ἠδυνάμην ἐγὼ νὰ παράσχω πρὸς τὰς κυρίας τὴν τοιαύτην ἐκδούλευσιν, μεταβαίνουσα ἐγὼ αὐτοπροσώπως.

Ὡς ἐκ τῆς θέσεως ἣν κατεῖχον δὲν εἶχον καμμίαν εὔλογον ἀντίρρησιν ν' ἀντιτάξω κατὰ προτάσεως γενομένης μοι εἰς τοιοῦτο τρόπον. Ὅθεν ἐδέησε νὰ περιορισθῶ μόνον εἰς τὸ νὰ ὑποδείξω ὁποία τις βλάβη ἠδύνατο νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἀπουσίας μου ἐκ Μπλὰκ - οὐάτερ - Πάρκ, ἀφοῦ παραδόξως ὅλοι οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑπηρετοῦντες ἤθελον ἀπουσιάζει, ἐκτὸς τῆς Μαργαρίτης Πόρτσερ. Ἀλλ' ὁ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ὁ κύριος κόμης ἐδήλωσαν ὅτι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ὑποστῶσι χάριν τῆς ἀσθενοῦς πάσας τὰς στερήσεις, ὅσαι ἠδύναντο νὰ προκύψωσι ἐκ τῆς ἀπουσίας μου. Ὑπέβαλα κατόπιν μεθ' ὅλου τοῦ σεβασμοῦ τὴν γνώμην νὰ γράψωσιν εἰς Τορκουαίῃ ὅπου μεσίτης τις θ' ἀνελάμβανεν εὐχαρίστως τὴν διεξαγωγὴν τῆς περὶ τῆς ἐνοικιάσεως ὑποθέσεως· πλὴν μοὶ ἀπήντησαν ὑπομιμνήσκοντές μοι ὅτι εἶνε ἥκιστα ὀρθὸν τὸ νὰ ἐνοικιάζῃ τις οἰκήματα χωρὶς πρότερον νὰ τὰ ἴδῃ.

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Βουσὺ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν πρίγκηπα καὶ ἐπλησίασε τὸν Μονσορώ, ὅστις, ἔφιππος ἐν τῷ μέσῳ τῶν περιέργων, περιέμενε μετ' ἀξιοθαυμάστου ψυχραιμίας τὸν βασιλέα, ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὸν τοῦ βάρους τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἐξακοντιζομένων βλεμμάτων.

Ὅτε εἶδε τὸν Βουσὺ προσερχόμενον φαιδρόν, μειδιῶντα καὶ κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρα τὸν πῖλόν του, ἐφαιδρύνθη ὀλίγον.

— Συγγνώμην, κύριε, εἶπεν ὁ Βουσύ· ἀλλὰ σᾶς εἶδον μόνον. Μήπως ἡ εὔνοια, ἧς ἤδη ἀπολαύετε, ἐδημιούργησε καθ' ὑμῶν τόσους ἐχθροὺς ὅσους εἴχετε φίλους ὀκτὼ ἡμέρας πρὸ τοῦ διορισμοῦ ὑμῶν ὡς μεγάλου κυνηγοῦ;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ Μονσορώ, δὲν δύναμαι νὰ ὁρκισθῶ περὶ τούτου, ἀλλὰ μόνον θὰ ἐσοιχημάτιζον. Δύναμαι ὅμως νὰ μάθω εἰς τί ὀφείλω τὴν τιμήν, τὴν ὁποίαν μοὶ περιποιεῖτε, ταράττοντες τὴν μόνωσίν μου;

— Εἰς τὸν μέγαν θαυμασμόν, τὸν ὁποῖον μοὶ ἐνέπνευσεν ὑπὲρ ὑμῶν ὁ δοὺξ δ' Ἀνζιοῦ, ἀπεκρίθη ἄνευ δισταγμοῦ ὁ Βουσύ.

— Τίνι τρόπῳ;

— Διηγούμενός μοι τὸ ἀνδραγάθημα ὑμῶν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου διωρίσθητε μέγας κυνηγός.

Ὁ Μονσορὼ ὠχρίασεν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε τὰ στίγματα τῆς εὐλογίας ἐφάνησαν ὡς μέλανα σημεῖα ἐπὶ τοῦ κιτρίνου προσώπου του. Συγχρόνως δ' ἠτένισε τὸν Βουσὺ κατὰ τρόπον ὑποδηλοῦντα βιαίαν θύελλαν.

— Εἴπετε, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος διηγήθη ὑμῖν τὸ τελευταῖον ἀνδραγάθημά μου;

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, λεπτομερῶς. Οὕτω δ'ἐγεννήθη ἐν ἐμοὶ ἀκράτητος ἐπιθυμία, τὸ ὁμολογῶ, ν'ἀκούσω τὴν ἀφήγησιν ἐκ στόματος ὑμῶν.

Ὁ Μονσορὼ συνέθλιψε τὴν λόγχην ἐν τῇ συνεσφιγμένῃ χειρί του, ὡσεὶ θέλων νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴνὡς ὅπλον κατὰ τοῦΒουσύ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου,κύριε,εἶπεν,ἤμην διατεθειμένος νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ὑμετέραν εὐγενῆ ἐπιθυμίαν, ἀλλά, δυστυχῶς, ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς καὶ δὲν ἔχω καιρόν· ἐὰν ὅμως θέλητε, δύναμαι νὰ τὸ πράξω βραδύτερον.

Τῷ ὄντι, ὁ βασιλεὺς προέβαινε ταχέως.

Ὁ Βουσύ, περιφέρων τὸ βλέμμα, διέκρινε τὸν δοῦκα δ' Ἀζιοῦ, ὅστις ἐμειδία τὸ χείριστον μειδίαμά του.

— Κύριος καὶ θεράπων, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βουσύ, μορφάζουσι δυσειδῶς, ὅτε γελῶσιν· ὅτε ὅμως κλαίουσιν;

Ὁ βασιλεὺς ἠγάπα τὰ ὡραῖα πρόσωπα, ἑπομένως ἥκιστα ἠὐχαριστήθη ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Μονσορώ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδει ἄλλοτε ἅπαξ καὶ ὅστις οὐδὲ τότε εἶχεν εὐαρεστήσει αὐτῷ. Οὐχ' ἧττον, ἐδέχθη λίαν φιλοφρόνως τὴν προσενεχθεῖσαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ κυνηγοῦ, γονυπετοῦς κατὰ τὴν συνήθειαν, μακρὰν ῥάβδον, μεθ' ὃ ἡ θήρα ἤρξατο παραχρῆμα.

Μεταξὺ τῶν μετεχόντων καὶ τῶν μετεχουσῶν αὐτῆς, ὁ Βουσὺ δὲν ἀνεῦρε τὸ πρωτότυπον τῆς ἐν τῇ γνωστῇ ἡμῖν οἰκίᾳ εἰκόνος.

Περιωρίσθη, λοιπόν, νὰ συνδιαλέγηται μετὰ τῶν συνήθων φίλων του, ἐξ ὧν ὁ πάντοτε γελόεις καὶ ὁμιλητικὸς Ἀντριγκὲ διεσκέδασε μεγάλως τὴν ἀνίαν αὐτοῦ.

— Ἔχομεν δυσειδῆ μέγαν κυνηγόν, εἶπε τῷ Βουσύ, τί φρονεῖς;

— Θεωρῶ αὐτὸν ἀπαίσιον· ὁποίαν γεννεὰν θὰ παραγάγῃ, ἐὰν τὰ ἔχοντα τὴν τιμὴν ν' ἀνήκωσιν αὐτῷ πρόσωπα ὁμοιάζωσι πρὸς αὐτόν. Δεῖξόν μοι τὴν σύζυγόν του.

— Ὁ μέγας κυνηγὸς εἶναι ἄγαμος, ἀγαπητέ μοι, ἀπήντησεν ὁ Ἀντριγκέ.

— Καὶ τίνων χωρῶν εἶναι κύριος; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Πλήθους χωρῶν.

— Κειμένων;

— Πρὸς τὸ Ἀνζιοῦ.

— Εἶναι λοιπὸν πλούσιος;

— Λέγουσι· φαίνεται ὅμως ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν κατωτέραν εὐγένειαν.

— Καὶ τίς εἶναι ἡ ἐρωμένη του;

— Δὲν ἔχει· ὁ ἀξιότιμος οὗτος κύριος θέλει νὰ ἦναι μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδός του. Ἰδοὺ ὅμως ὁ ἐξοχώτατος δοῦξ Δ' Ἀνζιοῦ ὅστις σὲ καλεῖ πλησίον του,διὰ χειρονομιῶν.

— Ὁ ἐξοχώτατος δοῦξ Δ' Ἀνζιοῦ ἂς περιμείνῃ. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος διεγείρει τὴν περιέργειάν μου. Εὑρίσκω αὐτὸν παράδοξον. Ἀγνοῶ τὸν λόγον, ἀλλὰ συλλαμβάνει τις τοιαύτας ἰδέας, ὅτε κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ τινα. Ἔπειτα αὐτὸ τὸ ὄνομα Μονσορώ!

— Σημαίνει ποντικοβοῦνι, εἶπεν ὁ Ἀντριγκέ, διότι ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ λατινικὸν *Mons Soricis*, ὡς μ' ἐδίδαξε σήμερον τὴν πρωΐαν ὁ γηραιὸς ἀββᾶς μου.

— Μοὶ ἀρκεῖ τοῦτο, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἀ! περίμενε ὀλίγον, ἀνεφώνησεν αἴφνης ὁ Ἀντριγκέ.

— Διατί;

— Ὁ Λιβαρότος τὸ γνωρίζει.

— Ποιό;

— Τὸ ποντικοβοῦνι· γειτονεύουν εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

— Αἴ! Λιβάρότε, διηγήθητί μας.

Ὁ Λιβερότος, πλησιάσας καὶ ἐρωτηθείς, εἶπε:

— Μίαν ἑσπέραν,πρὸ ἑξμηνῶν,ἐπέστρεφον ἔφιππος, διὰ τοῦ δάσους Μεριδόρ, ἀπὸ τοῦ θείου μου Ἀντράγκ, ὅτε αἴφνης ἤκουσα σπαραξικάρδιον κραυγὴν καὶ εἶδον μικρόσωμον ἵππον μὲ κενὸν τὸ ἐφίππιον, τρέχουσαν δρομαίως διὰ μέσου τῶν θάμνων· στρέφω τὸν ἵππον μου εἰς καταδίωξιν αὐτῆς καὶ εἰς τὸ ἄκρον μακρᾶς δενδροστοιχίας, σκοτιζομένης ὑπὸ τῆς ἐπερχομένης νυκτός, εἶδον ἄνδρα, ἐπιβαίνοντα μέλανος ἵππου, ὅστις δὲν ἔτρεχεν, ἀλλ' ἐπέτα.Συγχρόνως ἤκουσα τὴν αὐτὴν κραυγὴν καὶ διέκρινον εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ἐφιππίου γυναῖκα, ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς ὁποίας ὁ ἀναβάτης ἐκράτει ἐπιτεθειμένην τὴν χεῖρά του. Ἐγὼ ἔφερον τὸ κυνηγετικὸν ὅπλον μου καὶ δι' αὐτοῦ σκοπεύω τὸν ἀναβάτην· γνωρίζετε ὅτι εἶμαι καλὸς σκοπευτὴς καὶ ὅτι θὰ ἐφόνευον αὐτὸν ἐάν,ὅτε ἐπίεσα τὴν σκανδάλην,ἡ θυραλλὶς δὲν εἶχε σβεσθῇ.

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἔπειτα;

— Ἔπειτα ἠρώτησα ἕνα ἀνθρακέα τίς ἦτο ἐκεῖνος ὁ ἔφιππος κύριος,ὅστις ἀπῆγε τὰς γυναῖκας· μοὶ ἀπήντησεν, ὅτι ἦτο ὁ κύριος Μονσορώ.

— Αὐτὸ γίνεται, νομίζω, εἶπεν ὁ Ἀντριγκέ αἴ! Βουσύ.

— Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος, ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὰς νὰ φωνάζωσι.

— Καὶ τίς ἦτο ἡ γυνή; ἠρώτησεν ὁ Ἀντριγκέ.

— Οὐδέποτε ἐγνώσθη.

— Εἶναι ἄνθρωπος ἀξιοσημείωτος καὶ λαμβάνω ἐνδιαφέρον ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Ἠξεύρεις, ὅτι ὁ δοῦξ Δ' Ἀνζιοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ σὲ καλῇ; εἶπεν ὁ Ἀντριγκὲ πρὸς τὸν Βουσύ.

— Ἀφοῦ ἐνόησα ὁποίαν ἐκδούλευσιν ὁ Μονσορὼ παρέσχε πρὸς τὸν δοῦκα, θέλετε ἴδει· ἔλθετε μετ' ἐμοῦ.

Ὁ Βουσύ, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Λιβαρότου καὶ τοῦ Ἀντριγκέ, διηυθύνθη πρὸς τὸν δοῦκα Δ' Ἀνζιοῦ, ὅστις,βαρυνθεὶς νὰ τὸν καλῇ διὰ νευμάτων, ἵστατο εἴς τινα ἀπόστασιν ἀπ' αὐτοῦ.

— Ἀ! ἐξοχώτατε, εἶπε, πλησιάσας τὸν πρίγκιπα, ὁποῖος πολύτιμος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ κύριος Μονσορώ!

— Ἀ! πραγματικῶς;

— Εἶναι ἀπίστευτον!

— Τῷ ὡμίλησας, λοιπόν; εἶπεν αὐτῷ ὁ πρίγκηψ εἰρωνικῶς.

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ ἠρώτησας αὐτὸν τί ἔπραξεν ὑπὲρ ἐμοῦ;

— Βεβαίως· μόνον δι' αὐτὸ τὸν ἐπλησίασα.

— Καὶ σοὶ ἀπεκρίθη; ἠρώτησεν ὁ δοῦξ εἴπερ ποτὲ φαιδρός.

— Παραχρῆμα καὶ μάλιστα μεθ' ἀβροφροσύνης, διὰ τὴν ὁποίαν τῷ εἶμαι ὑπόχρεως.

— Καὶ τί σοὶ εἶπεν; ἂς ἀκούσωμεν, ἀνδρεῖέ μου παλληκαρᾶ.

— Μοὶ ὡμίλησεν εὐγενῶς, ἐξοχώτατε, καὶ μοὶ εἶπεν, ὅτι εἶναι προμηθευτὴς τῆς ὑμετέρας ὑψηλότητος.

— Προμηθευτὴς θηραμάτων;

— Ὄχι, γυναικῶν.

— Πῶς; εἶπεν ὁ δοῦξ, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἐσκυθρώπασεν ἐν ἀκαρεί· τί σημαίνει αὐτὸς ὁ χαριεντισμός, Βουσύ;

— Σημαίνει, ἐξοχώτατε, ὅτι, χάριν ὑμῶν, ἀπάγει τὰς γυναῖκας ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἵππου του καὶ ὅτι, ἐπειδὴ ἐκεῖναι ἀγνοοῦσιν ὁποίαν τιμὴν ἐπιφυλάσσει εἰς αὐτάς, θέτει τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στόματός των, ἵνα ἐμποδίζῃ τὰς κραυγάς των.

Ὁ δοῦξ συνωφρυώθη, συνέσφιγξε μὲ ὀργὴν τὰς πυγμάς, ὠχρίασε καὶ ἔδωκε τοιοῦτον δρόμον εἰς τὸν ἵππον του, ὥστε ὁ Βουσὺ καὶ οἱ φίλοι του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ φθάσωσιν αὐτόν.

— Ἡ ἀστειότης μοὶ φαίνεται καλή, εἶπεν ὁ Ἀντριγκέ.

— Τόσῳ μᾶλλον καλὴ ὅσῳ νομίζω, ὅτι δὲν κάμνει εἰς ὅλους τὴν ἐντύπωσιν ἀστειότητος, προσέθετο ὁ Λιβαρότος.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Βουσύ, φαίνεται, ὅτι ἐκέντησα εἰς τὰ καίρια τὸν πτωχὸν δοῦκα.

Μετὰ μίαν στιγμήν, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Ἀνζιοῦ, ὅστις ἔκραζεν:

— Αἴ! Βουσύ, ποῦ εἶσαι; ἐλθέ, λοιπόν.

— Ἰδού με, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, πλησιάσας.

Εὗρε τὸν πρίγκηπα πνιγόμενον ἐκ τοῦ γέλωτος.

— Καλέ, ἐξοχώτατε, εἶπε, φαίνεται ὅτι ἦτο ἀστεῖον ὅ,τι σᾶς εἶπον.

— Ὄχι, Βουσύ, δὲν γελῶ δι' ὅ,τι μὲ εἶπας.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον, διότι τὸ ἐπεθύμουν διακαῶς· θὰ ἐκαυχώμην, ὅτι διήγειρον τὸν γέλωτα πρίγκηπος, ὅστις δὲν γελᾷ συχνάκις.

— Γελῶ, πτωχέ μου Βουσύ, διότι λέγεις τὸ ψεῦδος, ἵνα μάθῃς τὴν ἀλήθειαν.

— Ὄχι, ἐξοχώτατε· νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἐὰν δὲν σᾶς εἴπον τὴν ἀλήθειαν.

— Καλῶς. Τότε, ἀφοῦ εἴμεθα μόνοι,διηγήθητί μοι τὴν μικρὰν αὐτὴν ἱστορίαν· πόθεν τὴν ἔμαθες;

— Εἰς τὸ δάσος Μεριδόρ, ἐξοχώτατε.

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην, ὁ δοῦξ ὠχρίασεν, ἀλλ' οὐδὲν εἶπεν.

— Ἀναμφιβόλως, ἐσκέφθη ὁ Βουσύ, ὁ δοῦξ εἶναί πως ἀναμεμιγμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀπαγωγῆς.

Εἶτα δὲ προσέθηκε μεγαλοφώνως καὶ γελῶν, διότι ὁ δοῦξ δὲν ἐγέλα πλέον:

— Ἐὰν ὑπάρχῃ, ἐξοχώτατε, τρόπος τις, ἀρεστότερος ὑμῖν νὰ σᾶς ὑπηρετήσωμεν, διδάξατέ μας αὐτὸν καὶ θὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς διδασκαλίας καὶ ἂν ἔτι πρόκειται νὰ διαγωνισθῶμεν πρὸς τὸν Μονσορώ.

— Ναί, Βουσύ, ὑπάρχει καὶ θὰ σοὶ τὸν ἐξηγήσω.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον]

Β'

ΒΩΕ ΚΑΙ ΦΡΙΔΕΛ

— Ἔ! Καλὴν ἡμέραν, γέρω - Βωμάν. Πῶς τοῦτο σήμερον τὸ πρωΐ, καὶ τί οὔριος ἄνεμος σὲ ὤθησεν εἰς τὰ μέρη μας;

— Καλὴν ἡμέραν, Ἰωάννη Βωέ. Δὲν σὲ ἐρωτῶ περὶ τῆς ὑγείας σου, διότι σὲ βλέπω. Σοὶ φέρω νέον τινά, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ σοὶ ὁμιλήσῃ.

— Ἂς ἴδωμεν λοιπόν.

Ὁ Γουλιέλμος προὐχώρησε δειλῶς, κρατῶν ἐπιστολήν.

— Παρουσιάζομαι ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Κλῶδβιγ, ὅστις μοὶ ἐνεχείρισε δι' ὑμᾶς τὴν συστατικὴν ταύτην ἐπιστολήν.

— Εἶνε καλά, ὁ καλὸς Κλῶδβιγ; Θέλετε νὰ ἐργασθῆτε παρ' ἐμοὶ ἵνα μάθητε τὸ ἐμπόριον; Ἐὰν ἀγαπᾶτε τὴν ἐργασίαν, δὲν εἶνε ἀδύνατον, φίλε μου.

Καὶ τὸν ἠρώτησε περὶ τῶν γνώσεών του. Ὁ Γουλιέλμος θὰ ὁμολόγει ὅτι αὗται ἦσαν πολὺ συνοπτικαὶ καὶ ὅτι θὰ εἶχε μάθει τὰ πάντα, ἀλλά, προσέθηκε, δὲν ὑπῆρχεν ἡ καλὴ θέλησις.

— Θὰ ἀρχίσητε ὁπόταν ἐπιθυμῆτε, εἶπεν ὁ ἔμπορος· ἀλλὰ πρέπει νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὸν συνέταιρόν μου.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ γρφεῖον τοῦ κυρίου Φριδέλ, ὅστις ἠσχολεῖτο περὶ τὴν καταστιχογραφίαν καὶ ἀλληλογραφίαν.

— Ἰδοὺ νέος τις, ὃν μᾶς ἀπέστειλεν ὁ Κλῶδβιγ ἐκ Στουτγάρδης, καὶ ἐπαρουσιάσθη ὑπὸ τοῦ Βωμάν, νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἦνε ἀναρμόδιος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ἡμῶν.

— Πιστεύω, ἀπεκρίθη λακωνικῶς καὶ χωρὶς νὰ ἐγερθῇ ὁ κύριος Φριδέλ.

— Θὰ ἐπιθυμῆτε νὰ τῷ δώσω πληροφορίας τινάς, δὲν ἔχει οὕτω;

— Μάλιστα.

Ὁ Γουλιέλμος παρετήρησεν ὅτι ὁ κύριος Φριδὲλ δὲν ἦτο φλύαρος καὶ ᾐσθάνθη ἑαυτὸν τεταραγμένον. Ἀλλ' ὁ κύριος Βωὲ τὸν ἐνεθάρρυνε.

— Δὲν πρέπει νὰ κρίνῃ τις τὸν Φριδὲλ ἐκ πρώτης ὄψεως. Εἶνε ἄρκτος, ἀλλὰ καλὴ ἄρκτος. Ἐὰν ἐργάζησθε καλῶς, δὲν θὰ παραπονεθῆτε κατ' αὐτοῦ. Εἶνε ἄγαμος, καὶ πρέπει νὰ ἠξεύρητε ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι καθίστανται, προχωρούσης τῆς ἡλικίας, ὀλίγον ἐκκεντρικοί. Ἔπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν φίλον του: Ἐν τούτοις ἂς ὑπάγωμεν νὰ πίωμεν μίαν φιάλην ζύθου, δὲν εἶνε οὕτω, γέρω - Βωμάν;

Ὁ κύριος Βωμὰν δὲν ἦτο ἀρμόδιος νὰ προτείνῃ ὁμοίαν πρότασιν. Ἐπορεύθησαν λοιπὸν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, καὶ εὐθὺς νεᾶνις ὡραία, χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὰ προστάγματά των, ἔφερε τρία μεγάλα ποτήρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἤφριζε τὸ προσφιλὲς τῶν Ἀλσατιανῶν ποτόν.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἐν Στρασβούργῳ δὲν θὰ ἐσχετίζετό τις εὐαρεστότερον ἢ κρατῶν φιάλην ζύθου εἰς τὴν χεῖρα. Ὅθεν, ὅτε ἐπέστρεφον εἰς τὴν *Nuée - Bleue*, ὁ Γουλιέλμος παρετήρησε τῷ κυρίῳ Βωμὰν ὅτι ὁ κύριος Βωὲ τῷ ἐφαίνετο ὁ κάλλιστος τῶν ἀνθρώπων.

Ἔπειτα ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ γράψῃ πρὸς τοὺς γονεῖς του, νὰ τοῖς ἀναγγείλῃ τὴν εἰς Στρασβοῦργον ἄφιξίν του, καὶ νὰ τοὺς πληροφορήσῃ περὶ τῆς εὐτυχοῦς ἐκβάσεως τῆς ἐπισκέψεώς του πρὸς τὸν ἔμπορον τῶν δημητριακῶν. Καθὼς ἐξήρχετο ἵνα δώσῃ τὴν ἐπιστολήν του εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, εὑρέθη ἀπέναντι νέου τινὸς ὁμήλικός του, ὅστις τὸν ἐφώναζεν, ἀφοῦ τὸν ἀνεγνώρισε.

— Δὲν ἀπατῶμαι, εἶνε ὁ Γουλιέλμος Ῥαζενωέ.

— Ὁ Ἰούλιος Βέκκερ! Θὰ σοὶ ἔφερον ἓν μικρὸν δέμα, ὅπερ ἡ μήτηρ σου μοὶ ἐνεχείρισε διὰ σέ.

— Πῶς εἶνε;

— Πολὺ καλά· σὲ ἀσπάζεται θερμότατα.

— Καὶ τί ἦλθες νὰ κάμῃς ἐνταῦθα;

— Ὅ,τι καὶ σύ, ἀγαπητέ μοι Ἰούλιε, Νὰ μάθω τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν Γαλλικήν. Θὰ εἰσέλθω παρὰ τοῖς Βωὲ καὶ Φριδέλ.

— Τοῖς ἐμπόροις τῶν σίτων καὶ ἀλεύρων τῆς συνοικίας *de Pierres*; τοὺς γνωρίζω. Καλὸν κατάστημα. Ἐγὼ εἶμαι παρὰ τῷ Ἀκερλίν, ἐμπόρῳ βρύων. Ἴσως μὲ βλέπεις μετὰ χαρᾶς διὰ τὴν συνάντησιν. Θὰ βλεπώμεθα συχνά. Δὲν λείπω νὰ ἔχω φίλους, οὓς ἐπανευρίσκω καθ' ἑκάστην ἑσπέραν εἰς τὸ *Restauration* καὶ εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, ἀλλ' οὗτοι πάντες εἶνε Γάλλοι καὶ ἠξεύρεις καλῶς ὅτι προτιμῶ τὴν συναναστροφὴν πατριώτου, καὶ μάλιστα φίλου ἐκ παιδικῆς ἡλικίας.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἐνταῦθα;

— Τοὐλάχιστον ἔχω καλὴν θέσιν καὶ κερδίζω ἀφθόνως τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἀλλ' ἂν εἶχον εἰσοδήματα, δὲν θὰ τὰ ἐδαπάνων ἐν Γαλλίᾳ. Οἱ Γάλλοι μᾶς ἀποστρέφονται.

— Τί λέγεις; Μέχρι τοῦδε ἐγὼ τοὐλάχιστον παρετήρησα τοὐναντίον.

— Θὰ ἴδῃς, θὰ ἴδῃς. Ὡς πρὸς ἐμέ, τοῖς ἀποδίδω ἑκατονταπλασίως τὸ μῖσός των καὶ τὴν περιφρόνησίν των. Ὑπομονή, ἡ ἡμέρα δὲν εἶνε μακράν, καθ' ἣν ἡ Γερμανία θὰ ἐξαλείψῃ τὸ αἶσχος τῆς Ἰένας.

— Πῶς ὁμιλεῖς οὕτω περὶ τοῦ τόπου, οὗτινος ἐπιζητεῖς τὴν φιλοξενίαν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπιζητεῖς τὴν τελειοποίησιν τῆς ἀγωγῆς σου καὶ τὸν ἄρτον, καὶ ὅστις σοὶ χορηγεῖ πάντα ταῦτα μετὰ τόσης εὐμενείας; Εἶνε ἀπρεπές.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! Τοῖς ὀφείλω εὐγνωμοσύνην; Ἐργάζομαι, μὲ πληρώνουν. Τί φυσικώτερον; Ὅταν ἀγαπήσω τοὺς Γάλλους, ὁ ἥλιος θὰ ἀνατείλῃ κατὰ τὸ μεσονύκτιον. Ἡ φιλοπατρία μοὶ τὸ ἀπαγορεύει.

— Ἐὰν τὰ δύο ἔθνη εὑρίσκοντο εἰς πόλεμον, ἤθελον ἐννοήσει τὴν λογικότητα τῶν λόγων σου. Ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν εἶνε πόλεμος. Τοιούτους εὐπίστους γείτονας οὐδέποτε ἤθελε τοὺς θεωρήσῃ τις ἐχθρούς· ἡ Γερμανία καὶ ἡ Γαλλία εἶνε ἀδελφαί.

— Ἐμπρός, εἶσαι ἄτολμος, πτωχέ μου φίλε, τὸ καλὸν παρὸν οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀναγκάζῃ τινὰ νὰ λησμονῇ τὸ κακὸν παρελθόν. Θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ ἐπαναφέρω εἰς αἰσθήματα μᾶλλον ἀντάξια Γερμανοῦ. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω ἵνα ὑπάγω εἰς τὸ γραφεῖον. Θὰ μὲ εὑρίσκῃς καθ' ἑκάστην ἑσπέραν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, εἰς τὴν *Ἐλπίδα*.

Ὁ Ἰούλιος Βέκκερ εἶνε ἐκ τῶν Γερμανοπαίδων ἐκείνων, οὓς πολλάκις εἴδομεν ἐν Γαλλίᾳ πρὸ τοῦ πολέμου, οἵτινες, διδασκόμενοι ἐν τῷ σχολείῳ νὰ μᾶς μισῶσι, δὲν εἶχον λησμονήσει τὰ παλαιὰ ἐθνικὰ μίση.

Ὁ Γουλιέλμος δὲν συμμετεῖχε τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα μάλιστα δὲν ἐνόει. Νὰ μισῇ τοὺς τείνοντας πρὸς αὐτὸν φιλίαν χεῖρα, τῷ ἐφαίνετο τερατῶδες καὶ πρᾶξις ἀνελεύθερος.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ὀγδόην τῆς πρωΐας, ἐπορεύθη παρὰ τοῖς Βωὲ καὶ Φριδέλ, ὡς συνεφωνήθη τὴν προτεραίαν. Ὁ κύριος Βωὲ δὲν εἶχε καταβῇ ἀκόμη, ἀλλ' ὁ κύριος Φριδὲλ εὑρίσκετο ἐν τῷ γραφείῳ του. Ἀπεκρίθη διὰ ψιθυρισμοῦ εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ νέου, δεικνύων αὐτῷ διὰ τοῦ δακτύλου τράπεζαν πλησίον τοῦ παραθύρου.

— Ἰδοὺ ἡ θέσις σας, εἶπε.

Καὶ ἐξηκολούθησε γράφων, ἐνῷ ὁ Γουλιέλμος ἐκάθητο, ὀλίγον ἀποδειλιάσας ἐκ τῆς σκαιότητος ταύτης τῆς ὑποδοχῆς. Ὁ κύριος Βωὲ δὲν ἐβράδυνεν εὐτυχῶς νὰ ἐμφανισθῇ μὲ τὴν συνήθη φαιδρὰν φυσιογνωμίαν του. Ἐκάθησε πλησίον τοῦ νέου καὶ τῷ ὡμίλησε περὶ τῆς Στουτγάρδης, χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὰ σημεῖα τῆς ἀνυπομονησίας τοῦ συντρόφου του, τὸν ὁποῖον ἡ φλυαρία αὕτη ἠνώχλει εἰς τοὺς λογαριασμούς του.

— Θὰ δειπνήσητε παρ' ἐμοὶ ἀπόψε, κύριε Ῥαζενωέ· θὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὴν κυρίαν Βωέ.

Ἡ οἰκία τοῦ Βωὲ ἦτο ᾠκοδομημένη ἐπὶ εὐρυχώρου οἰκοπέδου. Ἐδέχετο πολλοὺς ἀνθρώπους, καὶ κατὰ πάντα χειμῶνα ἔδιδε χορόν, ἵνα εἰσαγάγῃ εἰς τὴν κοινωνίαν τὴν δεσποινίδα Λουκίαν, ἥτις ἐπλησίαζεν εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ἡ δεσποινὶς Βωὲ ἦτο ἡ καλλιτέρα νύμφη τοῦ Στρασβούργου, καὶ οἱ διὰ γάμον νέοι ἤρχιζον νὰ ἀποβλέπωσιν εἰς αὐτήν. Ἀλλ' ὁ πατήρ της εἶχε πολὺ περιωρισμένας ἰδέας ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο. Ἡ Λουκία δὲν θὰ ἐνυμφεύετο ἢ ἔμπορον, ὅστις θὰ ἐπελαμβάνετο τῶν ὑποθέσεων τοῦ πενθεροῦ του.

Ἡ κυρία Βωὲ ἦτο ὁπωσοῦν φιλόκοσμος

γεννηθεῖσα ἐν Παρισίοις, ἀποφασίσασα νὰ ἐμμείνῃ Παρισινή, καίτοι ἐν ἐπαρχίᾳ· νὰ ζῇ ἐν Παρισίοις ἦτο τὸ ὄνειρόν της.

Εὑρίσκετο ἐν στενοχωρίᾳ εἰς τὸ μέσον τῆς χυδαίας κοινωνίας τοῦ Στρασβούργου καὶ διήρχετο δύο μῆνας ἑκάστου ἔτους ἐν Παρισίοις. Ἐκεῖ μόνον ἐπανεύρισκε τὸν ἀέρα, ὅστις τῇ ἥρμοζεν. Ἀνεχώρει περὶ τὰ τέλη Ἰανουαρίου, ἀμέσως μετὰ τὸν ἐτησίως διδόμενον χορόν. Ἡ Λουκία τὴν συνώδευεν. Ἀντιθέτους ὅλως ἰδέας εἶχεν ὁ κύριος Βωὲ περὶ τῶν Παρισίων καὶ τῶν Παρισιανῶν καὶ διαρρήδην διεκήρυξεν ὅτι ὁ γαμβρός του δέον ἵνα ᾖ Ἀλσατιανός.

— Δὲν συμφέρει καθόλου νὰ μοὶ φέρῃ ἐκ Παρισίων κανένα οὐτιδανόν, ὅστις θὰ ἀνέτρεπε τὸ πᾶν ἐν τῷ οἴκῳ. Μὴ ζήτει σύζυγον διὰ τὴν Λουκίαν ἔξω τοῦ Στρασβούργου.

Οἱ Ἀλσατιανοὶ εἶνε γαλλικώτεροι τῶν Γάλλων, τὰ δὲ τελευταῖα συμβάντα δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μετριάσωσι τὰ αἰσθήματά των. Ἐθεωροῦντο ἐνίοτε ὡς μικρά τις οἰκογένεια κατ' ἰδίαν ἐν τῇ μεγάλῃ γαλλικῇ οἰκογενείᾳ καὶ προσεπάθουν νὰ διατηρήσωσι τὴν ἀτομικότητά των καὶ τὸν ἐθνικόν των χαρακτῆρα.

Ἴσως θὰ ἐρωτήσῃ τις: διατί, καί τοι τοιούτων ἰδεῶν, ὁ κύριος Βωὲ ἐζήτησε γυναῖκα ἐκ Παρισίων; Ὅτε ἦτο εἰκοσαετής, ὁ πατήρ του τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἵνα ἀποτινάξῃ ὀλίγον τὴν νάρκην ὑφ' ἧς κατείχετο καὶ τὸν συστήσῃ εἰς τὸν ἀνταποκριτήν του, τὸν τραπεζίτην Πλεσσιέ, ὅστις εἶχε κόρην δεκαοκτὼ ἐτῶν, ἥτις ἀμέσως κατέστη τὸ εἴδωλον τοῦ ἀγαθοῦ Ἰωάννου. Ὅθεν ἐπανῆλθεν ἀμέσως εἰς Στρασβοῦργον, μὲ τὴν σταθερὰν ἰδέαν νὰ λάβῃ τὴν πατρικὴν συγκατάθεσιν διὰ τὸν μετὰ τῆς δεσποινίδος Πλεσσιὲ γάμον του.

— Θέλεις νὰ νυμφευθῇς Παρισινήν, τέκνόν μου; Εἶνε ἀνοησία, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐπαρχιώτης μετανοεῖ πάντοτε.

— Ἀγαπῶ τὴν Ματθίλδην.

— Τὴν ἀγαπᾷς! τὴν ἀγαπᾷς! Δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος διὰ νὰ τὴν νυμφευθῇς.

— Ἐν τούτοις εἶνε ἡ καλλιτέρα, ἠν δύναμαι νὰ σᾶς προτείνω, ἀγαπητέ μοι πάτερ. Ἡ ἀπόφασίς μου ἐλήφθη.

— Ἐλήφθη; ἐλήφθη μετὰ σπουδαιότητος;

— Μάλιστα, πάτερ μου.

— Νυμφεύθητι λοιπὸν ἀφ' οὗ τὸ ἀπαιτῇς ἐπιμόνως. Μόνον, ἐάν ποτε λυπηθῇς διὰ τοῦτο, θὰ ἐνθυμηθῇς ὅτι μοῦ ἐβίασες τὴν συγκατάθεσιν.

Ὁ Ἰωάννης δὲν ἐβράδυνε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αἱ συμβουλαὶ τοῦ πατρός του ἦσαν σοφαί· ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ δὲν ὑπῆρχε πλέον. Ἀπέθανεν ἓξ ἑβδομάδας μετὰ τὸν γάμον, ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορήσεως.

Ἡ νέα κυρία Βωὲ ἔδωκεν ἀμέσως νὰ ἐννοήσῃ ὁ σύζυγός της ὅτι δὲν ἠσθάνετο καμμίαν διάθεσιν διὰ τὸ αὐστηρὸν ἦθος οἰκοδεσποίνης, καὶ ὅτι αὐτὸς ὤφειλε νὰ ἐνοικιάσῃ θεωρεῖον ἐν τῷ θεάτρῳ καὶ νὰ συνοδεύῃ τὴν γυναῖκά του εἰς τὰς μουσικὰς συναυλίας, τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἐρεσπερίδας. Τοῦτο δὲν ἐγίνετο χωρὶς νὰ ψιθυρίσῃ κρυφίως ὅτι ἠνέχθη νὰ παραδεχθῇ δίαιταν τόσον ἐναντίαν τῶν διαθέσεών του· ἀλλ' ἠγάπα τὴν γυναῖκά του καὶ ἠνείχετο. Μόνον, καθ' ὅσον τὰ ἔτη προέβαινον, ὁ κόσμος τὸν ἠνώχλει περισσότερον. Ἡ εὐτυχία του συνίστατο εἰς τὸ νὰ διέρχηται τὴν ἑσπέραν μετὰ τῶν παλαιῶν φίλων, ζυθοποτῶν. Ἀντὶ τούτου ὤφειλε νὰ ἐνδύηται, νὰ ἀναβαίνῃ εἰς τὴν ἅμαξαν καὶ νὰ ἀκολουθῇ τὴν κυρίαν Βωὲ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ματαιότητος, ἥτις μόνον εἰς ἐκείνην ἤρεσκεν. Ἤλπισεν ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ ἡ διάθεσις αὕτη τῆς ἐπιδείξεως θὰ παρήρχετο ἀπὸ τὴν κυρίαν Βωέ. Ἠπατᾶτο· ἡ κυρία Βωέ, καίτοι προέβαινε τὴν ἡλικίαν, τὰς διαθέσεις ὅμως κατ' οὐδένα τρόπον ἠθέλησε νὰ μεταβάλῃ.

Ὅθεν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Λουκία εἰσῆλθεν εἰς τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἔκαμε τὴν ἀκόλουθον σκέψιν, ἧς τὴν ὀρθότητα οὐδεὶς δικαίως ἤθελεν ἀμφισβητήσει.

— Ἐὰν ἔχω τὴν μωρίαν νὰ ἐκλέξω γαμβρὸν φιλόκοσμον, ἡ ἐν τῷ οἴκῳ διαμονή θὰ μοὶ εἶνε ἀνυπόφορος. Ἀντὶ ἑνὸς χοροῦ κατ' ἔτος θὰ ἔχωμεν δύο ἢ τρεῖς, χωρὶς νὰ ἀπαριθμήσωμεν τὰ πολυάριθμα δεῖπνα, οὐχὶ ἐκ τῶν καλῶν ἐκείνων δείπνων, τὰ ὁποῖα προσφέρουσιν εἰς τοὺς φίλους, ἀλλὰ δεῖπνα μεγαλοπρεπῆ, μετὰ τοῦ νομάρχου, τοῦ δημάρχου, τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῶν λοιπῶν συμποσιαστῶν. Ἡ Λουκία λοιπὸν θὰ νυμφευθῇ Σστραβούργιον ἁπλοῦν καὶ ἀγαθὸν νέον ὡς ἐγώ. Δὲν θὰ ἀποβλέψω εἰς τὴν περιουσίαν. Ἡ κόρη μου θὰ ἔχῃ ἡμέραν τινὰ δύο ἑκατομμύρια· ἔχων τις τὴν περιουσίαν ταύτην δικαιοῦται νὰ ἐκλέξῃ τὸν γαμβρόν του.

Ἡ κυρία Βωὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ μαντεύσῃ τοὺς σκοποὺς τοῦ συζύγου της. Οἱ ἰδικοί της σκοποὶ ἦσαν ὅλως διάφοροι. Εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀποφασίσει ὅπως ἡ θυγάτηρ της νυμφευθῇ τὸν κύριον Παῦλον Δεκάμπ, υἱὸν παλαιᾶς ἐκ παιδικῆς ἡλικίας φίλης. Ὁ Παῦλος ἦτο σχεδὸν πλούσιος ὡς ἡ Λουκία· ἀνετράφη καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς κομψότητος. Διηύθυνε τραπεζικὸν οἶκον ἔντιμον, γνωστὸν ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Παρισίων. Ἔχουσα τοιοῦτον γαμβρὸν ἡ κυρία Βωὲ θὰ εἶχε περίφημον πρόφασιν ὅπως παρατείνῃ τὰς ἐν Παρισίοις διαμονάς της. Διέβλεπεν ὅμως ἀληθῶς τοὺς πρὸς ἐπίταξιν τούτου φοβεροὺς ἀγῶνας, οὓς ὤφειλε νὰ ὑπερνικήσῃ. Ἀλλ' αἱ δυσκολίαι δὲν τὴν ἐτρόμαζον.

Αἱ μεγαλοπρέπειαι τῆς κυρίας Βωὲ ἐπεβάρυνον τοσοῦτον ἐπὶ τοῦ Γουλιέλμου, ὥστε οὗτος εὑρέθη εἰς μεγάλην ἀγωνίαν, ἐπιχειρῶν νὰ ὁμιλήσῃ διαρκοῦντος τοῦ δείπνου. Αὐτός, ὁ οἰκοδεσπότης, περιώριζε τὴν συνήθη αὐτοῦ φαιδρότητα, ὅτε εὑρίσκετο οἴκοι. Ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Λουκίαν, αὕτη οὐδὲν ἔλεγεν ἢ τοὐλάχιστον τίποτε σπουδαῖον. Οὕτω τὸ δυστυχὲς παιδίον ἦτο εὐτυχές, βλέπον προσεγγίζουσαν τὴν ὥραν, καθ' ἣν πρεπόντως θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν ζενιζόντων αὐτό.

— Θὰ εἴμεθα πάντοτε εὐχαριστημένοι νὰ σᾶς δεχώμεθα, εἶπεν ἡ κυρία Βωέ.

— Πολὺ καλά, ὑπέλαβεν· ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω νὰ μὴ κάμω κατάχρησιν τῆς εὐγενῶς προσφερομένης μοι ἀδείας.

Διερχόμενος τὴν γέφυραν ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, συνήντησε τὸν Ἰούλιον Βέκκερ, ὅστις ἐπιμόνως ἐπεθύμει νὰ τῷ δείξῃ τὴν κατοικίαν του. Ὁ Γουλιέλμος προσεπάθησε νὰ ἀποφύγῃ προφασιζόμενος ὅτι ἦτο προκεχωρηκυῖα ἡ ὥρα, ἀλλ' ὁ Ἰούλιος δὲν ἠθέλησε καθ' ὅλου νὰ ἀκούσῃ.

— Ἂς ὑπάγωμεν λοιπόν, μόλις εἶνε δεκάτη, ἔχεις ἀρκετὸν καιρὸν νὰ κατακλιθῇς.

— Φοβοῦμαι ὅμως μήπως δὲν ἐπανεύρω τὸν δρόμον.

— Ἐγὼ σὲ ὁδηγῶ.

Ὁ Ἰούλιος κατῴκει εἰς τὴν *Προκυμαίαν τῶν Πορθμέων*. Ἦτο εἰς ἀρκετὰ εὐάρεστον μέρος ἐγκατεστημένος, εἰς ὑπερῷον, ἔνθεν εἶχε πρὸ αὐτοῦ ὡραιοτάτην θέαν. Ἅμα ἀνοίξας τὴν θύραν, εὔθυμον ἄσμα προσέβαλε τὰς ἀκοάς του.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Γουλιέλμος.

— Εἶνε ὁ γείτων μου, φοιτητὴς τῆς ἰατρικῆς, ὅστις διασκεδάζει μετὰ τῶν φίλων του. Περίμενε ὀλίγον, θὰ τοὺς κάμω ἀμέσως νὰ σιωπήσωσι.

Καὶ κτυπήσας τὸ διαχωρίζον τὸ δωμάτιόν του διάφραγμα ἰσχυρῶς, εἶπεν:

— Ἐτελειώσατε τὸν θόρυβον αὐτὸν τῆς Κολάσεως;

Ἄκρα σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐπί τινας στιγμάς, ἀλλ' ἀμέσως θορυβωδέστερος καγχασμὸς ἠκούσθη.

— Ἔ! γεῖτον, ἀπεκρίθη φωνή τις, δὲν εἶσθε καθ' ὅλου εὐάρεστος ἀπόψε. Ἠδύνασθε κἄπως εὐγενέστερον νὰ ζητήσητε τὴν σιωπήν, καὶ τοῦτο, πιστεύσατε, θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον μέσον ἐπιζητήσεως· ἡ εὐγένεια δὲν προηγήθη τῆς γεννήσεως ὑμῶν.

Ἔπειτα ἠκούσθη ἄλλη φωνή:

— Ἔλθετε νὰ τραγῳδήσητε μεθ' ἡμῶν, γεῖτον, θὰ εὐχαριστηθῆτε, σᾶς βεβαιῶ.

Χωρὶς νὰ καταδεχθῇ νὰ ἀποκριθῇ, ὁ Ἰούλιος εἶπεν εἰς τὸν φίλον του:

— Ἰδοὺ οἱ Γάλλοι!

— Ἵνα σὲ πιστεύσῃ τις εἰς τοῦτο, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, πρέπει νὰ ἀγνοῇ ὅτι οἱ ἡμέτεροι σπουδασταὶ οὐδέποτε ᾄδουσιν ἐν Γερμανίᾳ.

Ὁ ἕτερος ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὤμους.

F. Diény.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ι. Σ. Κ. Κεφαλληνίαν. Τόμος Α' «Ἐκλ. Μυθ.» Ἐστάλη. — κ. Δ. Α. Ἀργοστόλιον. Τῇ κυρίᾳ Ε.Ν.Ι. ἐστάλησαν ἅπαντα τὰ φύλλα. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Σπ. Π. Αἴγιον. Ἐλήφθησαν. Σᾶς γράφομεν ἰδιαιτέρως. — κ. Ν. Ἰω. Ν. Λεβαδείαν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Α. Χ. Πάτρας καὶ Χ. Ν. Υἱούς, Σύρον. Ἐλήφθησαν.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. Ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ μᾶς πέμψωσι τὰ ἐκ τῶν συνδρομῶν καὶ τῆς πωλήσεως καθυστερούμενα χρήματα, ὡς ἐπίσης καὶ οἱ κ. κ. Συνδρομηταί, οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομήν των, νὰ μᾶς ἀποστείλωσιν αὐτὴν ὅσον τάχιστα ταχυδρομικῶς.

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.